

REČICA OB SAVINJI

MOZIRJE

Savinjske

Leto XII
Številka 5
Maj 1980

NOVICE

Glasilo skupščine občine
in delovnih organizacij
občine Mozirje

LJUBNO

GORNJI GRAD

Trdna zaobljuba

Ostali smo brez Tita. Ni več našega ljubljene voditelja, učitelja, prijatelja in tovariša.

Za vselej je odšel tvorec sodobne, socialistične, neuvrščene in neodvisne Jugoslavije.

Naše poslednje slovo ni moglo biti drugačno, kakršno je bilo, boleče, vzneseno, dostojanstveno.

Z velikom ponosom in neizmerno žalostjo, ki sta se zila v eno, se je ljudstvo poslavljalo od svojega orjaškega sina. Ljudstvo, iz katerega je izšel, ki je z njim na čelu raslo, se vojskovalo in gradilo ter toliko stoletnih sanj in hotenj uresničilo.

Ne glede na pogrebni spreved brez konca, ne glede na navzočnost najvišjih predstavnikov držav in narodov iz vsega sveta, je bilo zadnje slovo od predsednika republike in ZKJ, od maršala Jugoslavije in vrhovnega komandanta SFRJ, v bistvu

slovo od nam vsem najljubšega, najbližjega človeka.

Morali bomo najti moči in sile, dvakrat več upornosti in vztrajnosti, da bomo ublažili in nadomestili njegovo odsotnost.

Morali se bomo kakor že doslej, vendar še bolj in skrbneje zamisliti, kadarkoli se bomo znašli pred oviro in dilemo, kako bi ravnal Tito, kako bi jo razvozlal on. Učili smo se od njega in z njim in zagotovo bomo tako delali tudi v prihodnje.

Pod zastavo Zveze komunistov Jugoslavije bodo vsi naši narodi in narodnosti, ves naš delavski razred, vsi naši delovni ljudje in občani, vse naše ljudstvo — armada naredili in storili vse, kakor da je z nami — Tito.

Kajti trdna in nepreklicna ostaja naša zaobljuba: „Druže Tito, mi ti se kunemo, da sa tvoga puta ne skrenemo!”

Naše slovo od tovariša Tita

Sivo, pusto deževno jutro. Na tišem sem pomislila: „Glej, še nebo joče za ljubljnim Titom.” Tudi na šolskem avtobusu ni bilo običajnega živčava. Vsak je nemo stmel skozi okno ali pa se potihoma pogovarjal s prijateljem. V g arderobi smo se počasi preobuli v copate ter odšli v razred, kjer smo vsi učenci gledali prenos odhoda Titovih posmrtnih ostankov iz Ljubljane. Žalna korčnica se nam je kot grenak pelin zajedla v srce. Gledali smo le z očmi, z mislijo pa smo bili še pri živem Titu, pri njegovem nasmešku in vzpodbudnem glasu. Malo je bilo takih, ki jim po licu ni splozela grenka solza, marsikdo je močno stiskal ustnice, da ni glasno zajokal. Bila je nema, grozna tišina. Slišalo se je le žalostinka in zagrenjen ter potr napovedovalčev glas. Ko so za nekaj časa prenehali s prenosom, smo brali odlomke o Titovi srečni, pa tudi žalostni mladosti, o majhnem kraju v Zagorju, v katerem se je rodil velikan našega dvajsetega stoletja. Poslušali smo tudi partizanske in borbene pesmi, ob katerih je tudi tu in tam kdo povzdignil glas. Zopet so vključili ne posreden prenos, zopet je nastala v razredu mrtva tišina. Vsak je nemo zrl v televizijski sprejemnik in spremljal zadnjo pot tovariša Tita, po mestu herojev. Vsi smo imeli strašen občutek, ko so dali krsto s posmrtnimi ostanki dragega Tita v modri vlak. Vedeli smo, da je to njegovo zadnje slovo, slovo od drugače bele, tokrat pa žalostne in meglene Ljubljane. Po končanem prenosu smo imeli v telovadnici komemoracijo. Pevski zbor je zapel nekaj žalostink, nekateri učenci pa so še zbrali odlomke iz Titovega trdega živ-

ljenja, pa vendar življenja, ki je bilo polno ustvarjanja za boljši in pravičnejši svet.

Po končani komemoraciji smo se s prijatelji potihoma poslovali in nemo odšli vsak na svoj dom.

Anka Lamprečnik,
OŠ Fran Kocbek
Gornji grad

Povsod največja pozornost

Ko je šlo od ust do ust sporočilo „umrl je Tito”, so naši občani z globokim občutkom žalosti pripravljali spominske in žalne prireditve. V vseh krajevnih skupnostih, v delovnih in drugih organizacijah so takoj pokrenili vse potrebno za dostojno in spontano izkazovanje časti pokojnemu predsedniku. V vseh sredinah so počastili spomin heroja, državnika in človekoljuba Tita. Strnjeni v neizmerni bolečini so tudi naši občani izkazali vsi pripadnost veliki misli in delu našega velikega voditelja. Od najmlajših do najstarejših prebivalcev, najoddaljenejših domačij ni bilo tistega, ki se ne bi poklonil predano delu in poti, ki bo ostala vedno za nas edina! V šolah so mladi pisali o svojem velikem vzorniku, povsod pa je bilo jasno, da s Titove poti ne bomo nikdar skrenili. To je obljuba, to je dolžnost!

Nemogoče bi bilo popisati vse posamezne pozornosti, opisati potek žalnih sej in zborov. Zato je najbolje, da pustimo besedo našim dopisnikom, ki so nekatere dogodke opisali.

1968 v Robanovem kotu . . .

„Ko se spominjamo teh velikih dni in vsega tistega, skozi kar smo šli in kar smo dosegli, moramo nenehno imeti pred očmi podobo o nastajanju nove Jugoslavije. Ne smemo pozabiti na nadčloveške napore borcev, na velikanske težave in žrtve, s katerimi smo zgradili revolucijo. Pred seboj moramo zmeraj imeti podobo partije, ki je revolucionarnemu boju naših narodov dajala človeški smisel ter jih vodila, držeč se načela bratstva in enotnosti, k svobodi in zmagi socializma.

Kaj je bilo najvažnejše za našo zmago in kaj nas je gnalo v tistih težkih časih in kaj ima še danes aktualen značaj? To so predvsem visoka morala in pripravljenost na samoodpovedi ter žrtve, iskreno tovarištvo ter veliko medsebojno zaupanje. Te lastnosti in visoka stopnja idejnosti, kot tudi spoznanje o veličini idealov in ciljev, za katere smo se borili — so bili gibalna sila naših borcev, posebno mladine, ki je tudi v glavnem tvorila našo partizansko armado.

Ta globok človeški smisel in humani značaj našega boja moramo prenašati z generacije na generacijo.

Tudi današnjim borcem za socialistični samoupravni razvoj v sedanjih zapletenih razmerah so nujno potrebne revolucionarnost, trdost in vera v tisto, za kar se borijo, tovarištvo, medsebojno zaupanje, kolektivni duh in samoodpovedovanje.”

Govor na slovesni seji ob 30-letnici II. zasedanja AVNOJ v Jajcu, 29. novembra 1973.

„V sedanjih razmerah se je boj narodov za politično in gospodarsko osamosvojitve, za neodvisen in svoboden nacionalni razvoj, enakopravno in demokratično mednarodno sodelovanje vseh narodov in držav, ne glede na razlike v družbenih sistemih, za mir in varnost na svetu, najmočnejše izrazil v velikem gibanju neuvrščenih.”

Referat na konferenci komunističnih in delavskih partij Evrope, 29. in 30. junija 1976 v Berlinu

Odšel je, toda ostaja...

Umrli je mož, ki bo vedno živ, v srcih zanj naših dovolj bo prostora, saj vendar že davno jih zase je vnel, če ne bi hotel, ga ljubiti vsak mora. Kar danes imamo, bi ne imeli nikdar, če nam zemlja ne rodila bi Tita, ne sami, drug bil bi zdaj naš gospodar a naša svoboda le kdo ve kje skrita.

Zato je hvaležnost pač naša brez mej in taka tudi vseh nas odločnost, da po stopinjah njegovih gremo naprej v lepšo, srečnejšo bodočnost.

(pesem je napisal delavec iz Smreke Janez Mavrič).

Človek zmag

Zadnje slovo od Tita se je ujelo z dnevom zmage, s 35. jubilejem zloma fašizma, h kateremu je tudi on s svojo vojsko in ljudstvom neprecenljivo veliko prispeval.

Ta hrabri čovek — upornik iz Zagorja, vojak. Leninovega Oktobra, preganjani delavski borec in jetnik buržoaznih kaznilnic — ni priznaval nobene sile, tudi Hitlerjevega tepanja Evrope ne. Usposobil je jugoslovanske komuniste, da se borijo in da vodijo, z njim je pozval ljudstvo, naj se dvigne v boj za svobodo. Ni se ustrašil sile, ki je lomila Evropo. Za svet je bilo to brezumno tveganje, za Tita in komuniste, ki jih je vodil, pa vera v moč ljudstva.

Prizgal je plamenico vstaje in s tem upanje za suženjem in ponižanim v vsem svetu. Vedel je, da ljudstvo, ki se bojuje za svobodo, ne more biti poraženo.

Brez orožja, zato pa z junaškim srcem, so vsi kot en mož, stari in mladi, ljudje vseh veropovedi in vseh narodnosti — stopili za Titom.

In — Jugoslavija je postala novo bojišče.

V tem, ko je tekla bitka za obrambo Moskve, je Tito v Jugoslaviji formiral proletarske brigade in na osvobojenih ozemljih ustanovil organe nove revolucionarne oblasti.

Za osvajačca, ki je krenil v pohod na svet, je Tito odprl novo fronto in med štiriletnim bojem vezal trideset do petintrideset sovražnih divizij, ki so šteje 850 tisoč vojakov.

Iz delavcev in kmetov, študentov in izobražencev, iz pripadnikov vseh narodov in narodnosti je ustvaril revolucionarno armado, ki je premagovala fašističnega okupatorja. Kljub skrajno neugodnemu razmerju sil, saj je bil leta 1941 sovražnik desetkrat močnejši.

S takšno ljudsko vojsko je Tito osvobodil Jugoslavijo.

Tito je zmagal in kot partizanski komandant prerasel v legendo, o kateri govori svet.

Dvignene glave, dostojanstveno in ponosno je lahko povedal naprednemu svetu: „Nismo se vladili in tudi čakali nismo, marveč smo se dvignili v boj in zmagali.”

To je Titov, to je naš pripevek velikanskim naporom človeštva, da premaga zlo, ki je grozilo uničiti svet.

A. VIDEČNIK

PISAL NAM JE NAŠ DOPISNIK BRANE SRČNIK, KI JE PRI VOJAKIH V BEOGRADU

Beograjski spomini

Tito, ime, pojem, sinomim, legenda, življenje in naša prihodnost. Pisati o njem, o njegovem velikem delu, trajno vezanem na proletariat, na svetovno delavsko gibanje, ni lahko. Mnogi so pisali, govorili, povedanega je bilo veliko — vse, a vendarle premalo, premalo, da bi se lahko s tem ponazorilo vse njegovo delo, vso njegovo veličino in moč človeka, revolucionarja, humanista in državnika.

Beograd v maju 1980 resnično žaluje, kot žaluje vsa naša domovina, kot žaluje ves miroljubni svet. Otožnost, ki se je pričela v januarju z vestjo o Titovi bolezni je tiho in nemo zaobjela milijonsko prestolnico vidne, neuvrščene in samoupravno razvijajoče se države v svetu, katere prvi človek in genij svetovnega prijateljstva in miru je tukaj poslednjič pričakal svoje narode in narodnosti, svoje soborce in prijatelje iz vsega sveta. Nepregledne množice so tiho, preprosto in ponosno izražale poslednjo čast heroju svetovne zgodovine, legendi, ki bo obšla svet in budila moč človeštva pri snovanju drugačnega, boljšega sveta. Njegov lik, svetel, trden in neuničljiv, bo ostal v srcih ponosa, ker smo Titovi nasledniki njegovega dela in spoznanj — ni je žrtve, katere ne bi prenesli in ni je sile, kateri se ne bi uprli v obrambi svobode, neodvisnosti in socialističnega samoupravljanja.

Stal sem v množici, ki se je vila proti Zvezni skupščini tam daleč izza vogala, stal sem ob odru, na ulici med ljudmi, ki so hiteli iz službe, med vojaki, mladino, borci, državniki in voditelji, med nepoznanimi. Njihova pot je bila v teh dneh daljša, težja, a srčno krepkejša in prežeta s ponosom, oddati še zadnji pozdrav, izraziti fizično slovo tvorcu revolucije — Titu. Videl sem žalostna lica, solze so drsele v poslednje slovo, bolečina je skalila osolžela lica pastirjem, delavcem, kmetom, vojakom, učencem, študentom, borcem, onemoglim in ostarelim junakom... Jokali so državniki, voditelji, katerim pomeni Titovo — naše delo, največjo pridobitev sodobne svetovne zgodovine, delo, katerega so in bodo tudi v prihodnje s pridom koristili in se oslanjali nanj v vsej njegovi idejnosti in praktični veličini. Ko vidiš jokati ugledne svetovne osebnosti, pomisliš, otroci žalujejo za učiteljem, junaki za herojem, voditelji za velikanom politične poti brez alternative. Takrat šele dojameš ime Tito, izgubo njegove osebnosti, izgubo za ves svet, katera je izražena z njegovim delom — urtjevanjem miru, snovanjem neuvrščenosti, razvojem socializma, zavzemanjem za krepitev popuščanja in razvijanjem boja za neodvisnost in human napredek sveta. Vse to so temelji, brez katerih mednarodni odnosi ne morejo zagotavljati mirne in svobodne prihodnosti človeštva.

Bosanski heroj z berglami je vzkliknil — trinajst bratov je bilo v družini, dvanajst jih je padlo v partizanih, ostal sem sam in zdaj še brez Tita. Kako naj verjamem tako bolečo resnico?

To je samo en svetel drobec lika Tita, ki je prav nam mladim podaril ogromno bogastvo miru in svobode, sreče in svojega življenja, pečat neizbrisno trde volje in dela za boljšega, svobodnejšega človeka. Moč Jugoslavije je po Titovih besedah v nas mladih, v generaciji, ki je sprejela pridobitve revolucije za svoje in se popolnoma zaveda, da ima pred sabo daljše obdobje dela in življenja v svobodi in miru kot katerakoli generacija pred njo na našem ozemlju. Tudi to je potrditev, da se naša moč ogleduje skozi socialistično in neuvrščeno Jugoslavijo, skozi številne prijatelje v svetu in nenazadnje skozi položaj, katerega si je pridobila v mednarodnih političnih odnosih, kot le redkokatera država doslej. Zato z vedrino in optimizmom gledamo v prihodnost.

Vemo, da je težko, kadar umirajo heroji, najtežje pa je, ko nas zapuša heroj herojev — Tito, neponovljivi borec in voditelj, ki je zmagoval v vseh bitkah in simboliziral s svojim gigantskim delom poti svetovne sprave.

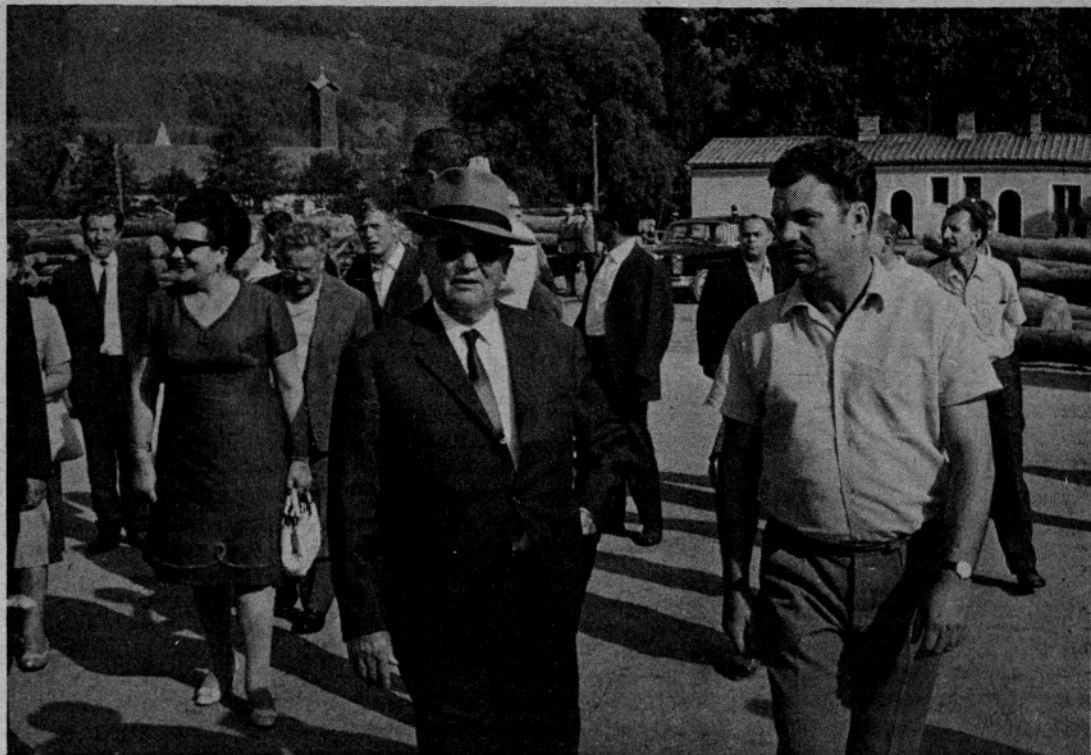
Pertini, Hua Guo-feng, Brežnjev, Mondale, Gandhi, Sekou Taure, Kaunda, Schmidt, Gierke, Ceausescu, Thatcher, Karl Gustav XVI., Ohira, Kreisky, Olav V. in ostale velike osebnosti sveta so prisostvovali pogrebni komemoraciji človeka, zadnjega velikana stoletja, ki je zmogel tudi najtežje ovire. Pospremili smo ga na njegovi zadnji poti, ostaja pa nam trajno njegovo delo, ki nas ponovno obvezuje. Naša moč je v enotnosti in bratstvu, da dograjujemo to, kar nam je zasnoval in niti za trenutek ne pozabimo nanj, na temelje, katere je postavil s svojimi gloriokimi narodi v krvi in plemenitih namerah, v takrat potapljaljoči se Evropi in iz česar je pognala nova Jugoslavija v brk sovraštva in v ponos prijateljstvu.

8. maj

Najotožnejši dan, a istočasno najponosnejši na zemlji, katera je rodila in imela Tita. Dan, ko je Beograd postal glavno mesto sveta in Jugoslavija središče junaške predstave o miru. Videti čast posvečeno Titu, doživeti ves svet na eni sami poti herojstva, pomeni biti resnično ponosen sin Jugoslavije, sin Tita. Vsega tega preprosto ni mogoče opisati, tega se ne da v popolnosti doživeti ne v enem dnevu ne v letu — to je neponovljiv dogodek svetovne zgodovine.

„Ena velika epoha v zgodovini človeštva je našla v Titu svojega človeka, človeka, ki je razumel probleme in jih z veliko vnamo znal reševati. Od tod njegov ugled med ljudmi in med ljudskimi narodnimi množicami širom po svetu, med prijatelji in neprijatelji“ se je poslovil od Tita dr. Vladimir Bakarić.

Minila bodo leta, čuvali bomo zenico bratstva in enotnosti in vedno močnejše bo v nas rasel velikan Tito!

1968 v Glinu Nazarje (1968 v Glinu Nazarje)

Vlak bratstva in enotnosti

Kot že vrsto let nazaj, bodo tudi letos prišli v Slovenijo prebivalci tistih predelov Srbije, kjer so med preteklo vojno živeli mnogi naši ljudje v izgnanstvu. Predvidoma bodo naši gostje med 5. in 8. junijem. V Mozirju pripravlja prosvetno društvo večer izgnancev, ki bo obeležen s kulturnim programom. Pričakujejo, da se bodo te prireditve, ki bo v petek, dne 6. junija, ob 19. uri v prosvetnem domu, udeležili tudi številni krajani. Nikdar ne smemo pozabiti velikih žrtev, ki so jih naši bratje v nekaterih predelih Srbije samoumevno doprinesli in s tem reševali življenja izgnancem.

Iz dela zborov skupščine

Delegatje vseh treh zborov so na seji, ki je bila 9. maja 1980 najprej obravnavali poročilo o delu delegatov iz SR Slovenije v Zveznem zboru Skupščine SFRJ. V ta namen sta seji prisostvovala tudi delegata v Zveznem zboru tov. HABJAN Peter iz Velenja in tov. ELA ULRH — Atena iz Ljubljane.

Tov. Atena je v svoji zelo zanimivi razpravi poudarila naslednje: Še vedno so aktualne ugotovitve nezadostnega vključevanja občinske skupščine in preko nje združenega dela, družbenopolitičnih organizacij in Krajevnih skupnosti v delo Zveznega zbora Skupščine SFRJ v obliki obravnavanja vseh pomembnejših vprašanj; dajanje pobud OZD za reševanje problematike preko delegacij, spremljanje in sodelovanje pri programiranju dela zbora, vključevanje, obveščanje in sodelovanje z delegatom, ki je v delu zbora zadolžen za našo občino.

Za odpravo vseh teh pomanjklivosti so odgovorni vsi — službe in delegati. Le-ti se morajo zavedati svoje dolžnosti in se bolj organizirano in kvalificirano lotiti tudi naloge oz. obravnave zadev, ki so v pristojnosti zvezne skupščine. Ta miselnost mora prodrati v sleherno sredino, in ne bi smeli biti slučaj, da se tudi v KS kot temeljni celici naše ureditve razpravlja o uresničevanju zvezne resolucije.

S strani delegatov, ki so sodelovali v razpravi pa je bila iznešena miselnost, da se v zvezni skupščini nemalokrat sprejemajo zelo pomembni zakoni po hitrem postopku in, da naj bi se to v bodoče ne dogajalo več. Izpostavljeno je bilo tudi vprašanje „upoštevanja“ pripomb oz. predlogov delegatov, danih na posamezne zakone tako v republiškem kot v zveznem merilu. Prevladovalo je mišljenje, da se s tem težko prode do predlagateljev, kar povzroča tudi določeno nezainteresiranost delegatov oz. delegatskih skupščin.

Pri obravnavi predloga poslovanja na področju gospodarstva občine Mozirje v letu 1979, primerjalno z letom 1978 ter uresničevanju resolucije za leto 1979, je bila s strani delegata DPZ postavljena zahteva izvršnemu svetu po izvajanju „ostrih“ ukrepov oz. naložitvi odgovornosti vsem tistim, ki so odgovorni za odpravo slabosti gospodarjenja. Predsednik zbora združenega

dela je na to komentiral z naslednjimi besedami:

Verjetno je najprej dolžnost nas samih delegatov, da se v svojih sredinah zavzemamo in skupaj s pristojnimi samoupravnimi organi pregledamo svoje gospodarsko poslovanje in temu primerno tudi ukrepamo. V nadaljevanju pa je izpostavil vprašanje, kaj je s stanovanjsko izgradnjo oz. kdo je in kdo bo odgovarjal za to, da se stanovanja prepočasi gradijo?

Predstavnik izvršnega sveta sta glede na „molčečnost“ delegatov združenega dela dejala, da je izvršni svet s to analizo ugotovil stanje „diagnozo“ bolezni našega gospodarstva; naloga delegatov pa je, da v svojih sredinah o tem razpravljajo in temu primerno ukrepajo v organizaciji in s svojimi predlogi na skupščini. Zato se naj v združenem delu in delegatski skupščini posveti posebna pozornost temeljiti obravnavi periodičnih obračunov, katere bo obravnavala skupščina na prihodnji seji.

Delegatje so obravnavali tudi poročila o delu vodstva; sprejeli

sklep, da se stavba šole v Konjskem vrhu v Lučah proda delovni organizaciji Elkorj.

Ob koncu so delegatje obravnavali še predlog imenovanja pomočnika gozdarskega inšpektorja tov. Toma Kjordjeviča iz Velenja. Okrepitev gozdarske inšpekcijske službe pomeni izvajanje enega izmed številnih ukrepov, ki jih je izvršni svet sprejel in predlagal za odpravo nedovoljene trgovine z lesom.

Delegatje so po precej dolgi in živi razpravi sicer podprli predlog imenovanja, vendar pa so bili mnenja, da se samo z okrepitevijo inšpekcijske službe ne bo problem rešil, ampak z zvišanjem cene lesa, ker bi se s tem „ilegalni“ prodajalci lesa preusmerili nazaj na legalno tržišče.

Po končani seji so se delegatje odpeljali v Slovenj Gradec na ogled razstave pokojnega Edvarda KARDELJA in nato so si ogledali še Železarno Ravne na Koroškem. SIVEC ANKA

Na dan varnosti

V Mozirju je prosvetno društvo v sodelovanju s sindikalno organizacijo UJV Celje pripravilo razstavo likovnih del delavcev — varnostnikov. Otvoritev je bila zelo svečana. Skupina učencev osnovne šole Mozirje je recitirala, govoril pa je sekretar komiteja ZKS Mozirje Jože Rakun. Med drugim je dejal:

„Sestintrideset let delovanja organov za notranje zadeve predstavlja, vzeto časovno, sorazmerno kratko obdobje. Če pa imamo pred očmi vsebino dela teh organov in njihov ustvarjalni delež pri graditvi naše države, potem nam ta čas daje vsa delovna, politična in moralna potrdila za pozornost, ki jo namenjamo temu prazniku — dnevu varnosti. Praznik dneva varnosti letos ni praznično veder in vesel. Prvič ga doživljamo brez našega velikega in

dragega predsednika tovariša Josipa Broza-Tita. Tovariš Titó je 13. maja 1944 v težkih, a slavnih dnevih naše revolucije v Drvarju podpisal odlok o ustanovitvi oddelka za zaščito naroda (OZNA), ki ga danes označujemo za začetek delovanja organov za notranje zadeve SFRJ Jugoslavije. Poleg prispevkov neprecenljive vrednosti za naš razvoj je tovariš Tito stalno opozarjal in vzpodbujal na uresničevanje nalog pri krepitvi naše varnosti ter varovanja pridobitev ljudske revolucije.

Titova dela in ideje bodo ostala živo med nami, uresničevali jih bomo na vseh področjih družbenega delovanja, posebno pa še naloge splošne ljudske obrambe, varnosti in družbene samozaščite. Praznik varnosti praznujemo delovno ustvarjalno tako, kot vemo, da bi bilo vseh tudi tovarišu Titu.“

1968 v Robanovem kotu

Kritična ocena

Programska volilna seja občinske konference ZKS Mozirje je bila zelo razgibana. Osvetili so najbolj pereče težave na vseh ravneh družbenega dogajanja. Prav zato so mnogi delegati posegali s svojimi pogledi v razpravo in s tem odprli vrsto vprašanj in podali zelo določene predloge za ukrepanje, tam kjer je to potrebno. Tako so med drugim opozorili na pomanjkljivosti v pripravi dela v proizvodnih organizacijah, saj se prav zaradi tega često dogaja, da delo kje obtiči, ker ni tega ali onega, ker skratka ni vse dosledno pripravljeno za nemoten potek proizvodnje. Dali so kritične pripombe na načrtovanje, tako kratkoročno, kot srednjeročno. Prav zanimiva pa je bila pripomba delegata, ki je dejal, da smo v načelu, torej, kadar govorimo, vsi za stabilizacijo. Ko pa je treba za doseg uspehov pritegniti pas, pa odnehamo. Tako seveda ne gre. Globje bo treba analizirati stanja, ki zavirajo razvoj v tej smeri in seveda tudi hitro ukrepati. Tu so odgovorne naloge pred komunisti in sindikati! Seveda pa je to skrb vseh delovnih ljudi, da poskrbe zato, da iz načel na papirju pride do določenih ukrepov! Več zavesti in samoupravljalске vneme bo treba. Pomanjkanje enega in drugega se žal v mnogočem kaže. Tako so pred nedavnimi mnogi delegati neke samoupravne interesne skupnosti ob 14. uri zapustili sejo skupščine, dasiravno je bilo še nekaj važnih vprašanj potrebno razčistiti. Ali je prav da delegati smatrajo svojo udeležbo na seji za delovni čas, ki se pač ob določeni zaključki. Ali pozablja jo na družbeno dolžnost, ki jih zavezuje delegatsko obveznost opravljati po najboljših močeh. Zaradi tako površnega pojmovanja delegatskih nalog je seveda marsikaj v zaostanku za potrebami družbenega razvoja. V dolini, kjer je pretežni del zemljišč pod gozdovi, se je industrija naslonila na les, kot glavno surovino. Vendar se srečujemo s čedalje večjim pomanjkanjem lesa za predelavo, oziroma za izdelavo končnih izdelkov. Nakazane so bile težave, ki spremljajo proizvodnjo stavbnega pohištva. Cene so pod družbenim nadzorom, medtem, ko ostali material, ki je potreben za te proizvode, ni in zato je razkorak v ceni gotovega izdelka velik in povzroči hitro upadanje akumulacije. Mnogo lesa je treba uvažati, če naj se gotove izdelke izvažajo. Razpravljalci so nakazali potrebo po tesnem sodelovanju vseh dejavnikov, ki tako ali drugače delajo z lesom. V tem ne kaže izgubljati časa, saj končno dve tretjini naših občanov živi od lesa. Industrija pa išče nove izdelke iz domače surovine, ker se zaveda, da je le izvoz gotovih proizvodov ekonomsko uspešen.

Vsebinsko zelo bogato in kritično je bilo izvajanje sekretarja OK ZKS Jožeta Rakuna. Stabilizacijska ponašanja še niso povsem v krvi naših ljudi. Ni enostavna naloga, vendar moramo najti poti za dosledno uresničevanje ciljev gospodarske ustalitve. Zaradi zamujanja v naložbah predelovalne industrije, so posledice v slabših gospodarskih uspehih. Pa ne gre le za predelovalne dejavnosti, tudi v gradbeništvu in turizmu je še očitnejše zaostajanje v razvoju. V letu 1980 bodo naložbe znatno manjše, nanašale pa se bodo v posodabljanje oziroma nadomeščanje proizvodnih ali prodajnih zmogljivosti. Višja stopenja predelave lesa je torej slej ko prej najbolj pereče vprašanje. Tu je izhod le v skupnem sodelovanju vseh dejavnikov, ki lahko na to vplivajo, turizmu in gostinstvu

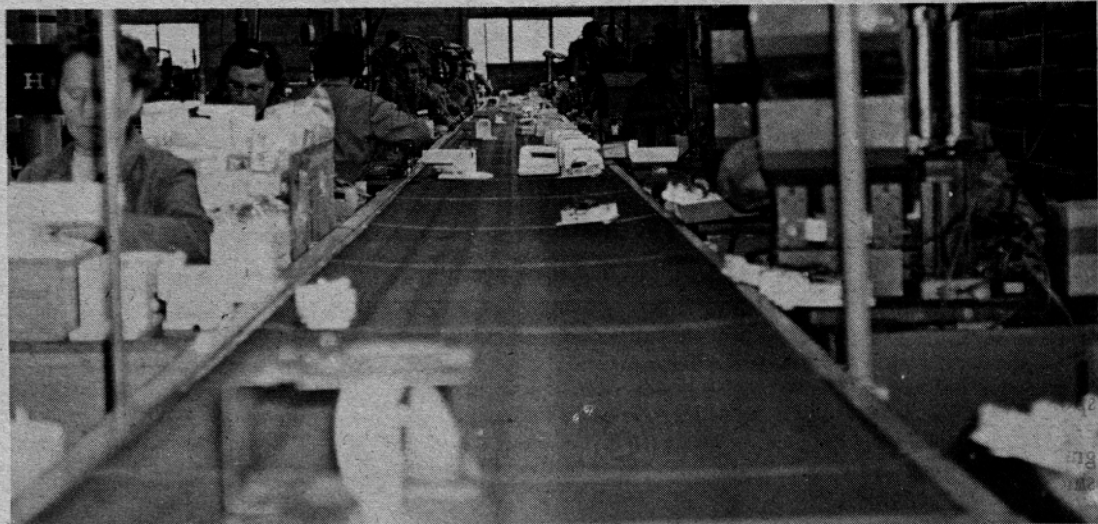
nismo, razen načelnih podpor, posvetili ustrezne pozornosti. Tu moramo biti zelo hitri in določeno postaviti razvoj te važne gospodarske dejavnosti v naši občini, ki je zaradi pokrajinske posebnosti zelo privlačna za tujski promet. Po zaključnih računih ugotavljamo nezadovoljivo rast sredstev za razširjeno reprodukcijo. Ta se je napram letu 1978 zmanjšala na indeks 90! V nadaljevanju je Jože Rakun poudaril premajhno budnost komunistov pri razreševanju kritičnih točk in slabosti v gospodarstvu. Tako se v Elcroju niso vprašali zakaj njihova naložba tako dolgo teče. Pa še marsikje drugje je tako! Domala reden pojav pa je že zamujanje gradbenih del. To povzroča splošne težave, ne samo pri naložbah v gospodarstvu, tudi v stanovanjski izgradnji je tako ponašanje odgovornih zaskrbljujoče. Zahtevati moramo torej več osebne odgovornosti od komunistov, ki v takšnih organizacijah združene dela delajo. Marsikdaj se izgovarjamo na slabo gospodarsko strukturo v naši občini. Ta pa ni nič slabša od tiste v občinah Šmarje in Šentjur, ki pa vendarle v marsičem doživljajo hitrejši razvoj. Premalo kritičnosti in odnosu do družbenih sporazumov se kaže tudi v tem, da so v 19 primerih uporabniki družbenih sredstev prekršili zvezno resolucijo o delitvi osebnih dohodkov. Kje je kritičnost komunistov v teh organizacijah? Če bi želeli še nekoliko spregovoriti o vsebini razprav ob sprejemanju zaključnih računov za leto 1979, potem je poglobljeno ugotovitev, da se pri strokovnih kadrih opaža preslabo poznavanje sprejete politike širše družbene skupnosti. Predvsem pa pomanjkanje poglobljenega poznavanja ukrepov ekonomske ustalitve. Razprave morajo biti kritične in dosledno usmerjene, zahtevo po ukrepih. Izvajanje sle in jih pa se mora tudi sproti ocenjevati. Naši proizvajalci so šele v tem letu smeleje načrtovali vključitev v mednarodno delitev dela. V tem sta bila predvsem premalo dejavna Elcroj in Glin Nazarje. Pri načrtovanju moramo stvarno oceniti naše možnosti. Prenapeto planiranje ni vzdržno. Stopnja rasti mora biti premišljeno načrtana. Ob tem pa ne gre pozabljati na načrtovanje potrebnih kadrov. Žal imamo v občini slabo kadrovsko strukturo. Predvsem smo šibki v kadrih z visoko izobrazbo. Posebej kritično je treba oceniti našo raziskovalno dejavnost, ki je na izredno nizki ravni. Premalo posvečamo pozornosti uveljavljanju lastnega znanja. V naprednih z izboljšanje teh razmer in pravičnega načrtovanja kadrovske potreb morajo komunisti v prve vrste bitke za večje znanje. Več bomo morali storiti za preusmerjanje delavcev iz dnevne migracije. Mnogo se jih vozi v sosednje občine, doma pa nam jih primanjkuje. Glede samoupravnega in dohodkovnega povezovanja pa se ugotavlja še vedno ozko podjetniško gledanje. Kot primer služi še premajhna povezanost gozdarstva in lesne industrije ter slednje med seboj. Trije nosilci lesne predelave v občini — Glin Nazarje, Smreka v Gornjem gradu in TOZD industrija ostrešij, kaj malo med seboj sodelujejo. Nasploh je kritično glede svobodne menjave dela. Skupne službe se še vedno proračunsko financirajo. Osnovne organizacije ZK v TOZD in DS SS se premalo poglobljajo v vsebino iskanja ustrežnejših načinov ugotavljanja delovnega prispevka delavcev skupnih služb k dohodku TOZD. Ko je bil govor o demokratičnih in samoupravnih razmerah v krajevnih

skupnostih, je mogoče trditi, da smo glede tega prišli naprej. Tudi dejavnost SZDL je na zadovoljivi ravni. Ni pa še v celoti prišlo v zavest komunistov, da je njihovo torišče dela tudi v okolju kjer živijo in samo tam kjer delajo! Tu bo treba nemudoma pristopiti k osebnemu zadolževanju za delo članov ZK v posameznih organizacijah. Samo z uveljavljanjem dejavne vloge komunistov v družbenem življenju lahko pričakujemo uresničevanje idejnopoličnih nalog ZK. V delegatskem sistemu opazimo prav v zadnjem času pozitivne premike v smeri demokracije odnosov. Vsebinska dela skupščin postaja bogatejša. Prav krepitvi vsebinske usmerjenosti skupščin moramo dati v ZK poglobljen poudarek. Sekretar Jože Rakun je nato prikazal nekatere napredke v SLO in v družbeni samozasčiti. Ugotovitev, da so komunisti pri ocenjevanju politično-varnostnih razmer ter uveljavljanju družbene samozasčite preveč ozki, je značilna in zahteva hitrejšo odpravljanje nekaterih slabosti. Družbeni položaj in ugled ZK sta se v času po 8. kongresu ZKS močno okrepila. K temu pripomorejo še metode demokratičnega delovanja znotraj zveze komunistov in njeno prizadevanje za demokratičnost odnosov v naši družbi. Da bi bili učinkovitejši bo potrebno pospešeno izobraževanje komunistov na družbeno-ekonomskem, kot tudi na političnem področju. Slabosti pri delovanju ZK v občini se kažejo v slabi odzivnosti na sprejete dokumente ZK. Aktivnost osrednjih organov ZK izgublja na učinkovitosti konkretnih akcij v TOZD in krajevnih skupnostih. Prepočasi preoblikujemo usmeritve ZKJ v življenje na ravni občine, krajevnih skupnostih in TOZD.

Na seji so izvolili za predsednika občinske konference ZKS Mozirje Jožeta Tlakarja, diplomiranega ekonomista iz Glina Nazarje. Za sekretarja komiteja občinske konference ZKS pa so izbrali Jožeta Rakuna, ki je že sedaj opravljal delo sekretarja. Izvolili so tudi dva nova člana v občinski komite in sicer Anko Sivec iz Mozirja in Antona Boršnaka iz Nazarij. Izvolili so tudi druga telesa konference. Nato je Jože Tlakar podal smernice dela. Ob koncu je pozdravil zbrane še član predsedstva CK ZKS Lojze Briški ter ocenil sejo kot uspešno, tako pa tudi dosedanje delo konference ZKS Mozirje.

V kovinarstvu na Ljubnem

Gorenje — TOZD Mali gospodinjiski aparati Nazarje

Poklonili smo se spominu tovariša Tita

Umrli je tovariš Tito, vodilni človek naše dobe, največji sin jugoslovanskih narodov in narodnosti, naš in svetovni velikan, ki je s svojim življenjem, mislijo, bojem in delom postal simbol najnaprednejših težnj sodobnega človeštva. Take besede je spregovoril predsednik SZDL Nova Štifta Marjan Potočnik. Nato smo se poklonili spominu pokojnega predsednika SFRJ Josipa Broza — Tita z minuto molka.

O liku tovariša Tita, o njegovi revolucionarni poti je spregovoril predsednik KS Jože Laznik, ki je med drugim dejal, da nam je kruta usoda veliko

prekmalu iztrgala tovariša Tita, človeka, državnika, heroja, komunist, maršala, prijatelja, ... Jože Laznik je med drugim še dejal: „Preminil je naš veliki vodja, velikan med velikani, vedno prvi med prvimi, po miselnosti enak med enakimi ...“ Mati pravi — umrl mi je sin, otrok reče — umrl mi je oče — umrl nam je Tito. Kot bi nam umrl oče, kot bi nam umrla mati in še več kot to. Težko je povedati, kar čutimo, dovolj je, da pogledamo drug drugemu v oči.

V slehernem očesu je bila solza, (pa naj si bo to v očesu matere, žene, očeta, moža,

mladinke, mladince, ali pionirja), ko smo se zbrali na komemoraciji naše krajeve skupnosti. Zbralo se je zelo veliko število krajanov Nove štifte. Polna dvorana ljudi, starih in mladih je bila dokaz, da niso Tita upoštevali samo kot državnika, komunist, maršala ..., ampak smo ga resnično ljubili kot človeka in prijatelja. Tovariša Tita smo dobro poznali, pa čeprav se nismo z njim nikoli srečali, vedno, ko je odhajal na poti miru, ali se je z njim vračal, je naše srce vzradoščeno vztrepetalo.

TONE SOVINŠEK

Štafeta mladosti

Štafeta mladosti, simbol mladosti, je tudi letos kot že tolikokrat doslej krenila na pot po domovini. Na pot je krenila iz osrčja Vojvodine in njen prvi nosilec je bil Kovinar Zoran Ostojčić.

Tako je tudi nas učence O. Š. Ljubno obiskala štafeta mladosti, in čeprav je bila to le lokalna, smo ji pripravili pri srčen sprejem. Štafeto smo

sprejeli od mladincev in pionirjev iz Luč. V spremstvu naših mladincev in pionirjev smo jo ponesli v prostore naše šole. Ker je bilo slabo vreme in bi motilo prireditve zunaj, je bil sprejem v šolskem večnamenskem prostoru. Tu smo štafeto učenci pristrčno pozdravili z mahanjem zastavic in naši pevci ter folkloristi so pripravili krajši program. Z najboljšimi željami

in ljubeznijo smo štafeto mladosti predali delavcem kovinarstva Ljubno, ki so jo svečano odnesli. Delavci Kovinarstva so štafeto ponesli v svoje delovne prostore in so jo predali mladincem, ki so štafeto ponesli dalje po dolini. Sprejemu so se pridružili tudi delavci Iskre iz Ljubnega.

META RAKUN
O. Š. Ljubno ob Savinji

Razmislimo tudi o tem

Živimo srečno, mimo in udobno življenje v svobodni domovini, kjer je domala vsaka ped zemlje prežeta s krvjo ljudi, ki so branili svojo neodvisnost, ker so hoteli biti svobodni na svoji zemlji. Dosegli smo v

našem razvoju zavidljive uspehe, ki so vsakomur jasni. O njih ni dvoma, saj smo ena redkih dežel, kjer vlada mir in preudarnost. Slednje smo izpričali vedno in tudi v našem najtežjem času, ko nas je zapustil naš Tito. Ob takem razmišljanju in ugotavljanju pa zagreni občutek zadovoljstva marsikatera „malenkost“, bi rekli stvari, ki je posledica človekovih slabosti, morda bi to smeli milo imenovati kar malomarnost! Prvomajski prazniki so za nami, ostal pa je vtis, o katerem velja spregovoriti. Ne bi želeli izhajati iz predpisa, ki veleva ob določenih prilikah hišnim lastnikom izobesiti zastave. Bolj se kaže

ustaviti ob vprašanju, v koliki meri smemo ob tem govoriti o stopnji zavesti. Kajti vsakdo, ki ve, kaj se spodobi, bo brez odredbe storil najpotrebnejše tudi za zunanji videz pripadnosti k naši domovini. Končno, zastava na hiši še ne pomeni izkaznice za neko pripadnost, to je res.

Vendar pa je stvar časti, da povemo, kdo smo in da pokažemo na vse načine ljubezen do samoupravne, socialistične domovine. Tudi zastava je takšen dokaz! Zanimivo je, da najdemo številne milijone za hišo, ne najdemo pa nekaj tisočakov za zastavo. Ne gre za pravilo, gre za načelo!

Naši občani odlikovani

Ivan Kosmač iz Solčave, Vlado Miklavc iz Mozirja in Jože Tratnik iz Gornjega grada z redom republike z bronastim vencem. Vinko Knapič iz Luč, Jože Komac iz Mozirja, Tone Modrijančič iz Mozirja in Slavko Rob z Rečice, z redom zaslug za narod s srebrno zvezdo. Karel Kopusar iz Mozirja, Jože Laz-

nik iz Nove štifte, Franc Miklavc iz Bočne, Franc Trbovšek z Ljubnega z redom dela s srebrnim vencem. Franc Podbrežnik iz Solčave je prejel medaljo dela. Planinsko društvo Gornji grad pa je bilo odlikovano z redom zaslug za narod s srebrno zvezdo.

Čestitamo!

Tito – revolucija – mir

Tudi naša šola se je udeležila tekmovanja v znanju „Tito – revolucija – mir.“ Učenci, ki smo bili določeni za to tekmovanje, smo dobili gradivo, to je bilo precej obširno. Da sem ga podrobno pregledala, sem potrebovala kar precej časa, toda tega časa mi ne bo nikoli žal, saj so mi ostali lepi spomini.

Najprej je bilo v Gornjem gradu občinsko tekmovanje. Tu smo tekmovali kot skupina.

Vprašanja niso bila pretežka in smo jih skupno še kar nekako rešili. Toda, bomo prvi? Tega sploh nismo pričakovali in tako smo bili toliko bolj presenečeni in veseli ob našem zmagoslavju. Že naslednjega dne smo se udeležili medobčinskega tekmovanja v Laškem. Tu se je sistem tekmovanja spremenil; tekmovali smo posamezniki. Tu smo se uvrstili na 14., 16., in 20. mesto. Kar lep uspeh; vsaj tekmovalci smo zadovoljni.

Vseeno pa so nam ostali ne-pozabni spomini, saj je bilo to tekmovanje za nas čast in veseli smo, da smo se ga lahko udeležili. Tekmovali smo učenci osnovne šole, ki so tvorili skupino zase in učenci višje šole in delovni ljudje, ki so tekmovali zase. Tekmovanje nima samo tekmovalnega duha, pač pa mi bo osvojeno znanje koristilo tudi pri pouku.

URŠA KOLENC
OŠ Ljubno/Savinji

Mladost pod soncem svobode

Res, lepo je v naši domovini biti mlad! Pomena te pesmi, ki smo se je učili že v tretjem razredu osnovne šole, se dobro zavedam šele danes. Srečni smo lahko, da živimo v svobodni, socialistični Jugoslaviji, v kateri toliko pozornosti posvečajo prav nam mladim. Zavedajo se, da na mladih sloni bodočnost. Zato smo deležni tolike skrbi. Ko otrok doraste in mu nudijo možnost za nadaljnje šolanje ali zaposlitev. Vse to mi mladi še premalo cenimo.

Velikokrat imamo v televizijskih oddajah možnost videti grozote; ki jih otroci še vedno doživljajo. Če pogledamo samo

Kampučijo, lahko vidimo življenje teh otrok, ki sploh ne poznajo življenja brezskrbne, razkošne in rožnate mladosti. Vendar upamo, da bo tudi na te otroke enkrat posijalo sonce sreče in miru.

Ravno takšno morda še grozotnejšo mladost, pa so preživljali naši starši ter dedki in babice. Že v zgodnem otroštvu so okusili razlike med bogatimi kmeti in revnimi bajtari. Vedno so bili teptani in manj vredni. Ko pa se je začela vojna, je bilo vse še hujše. Njihovo mladost so kalile grozote in strah tistih časov. Vendar za vso to mračno vojno je kočno

posijalo svobodno sonce na naš jugoslovanski narod, sonce, ki so ga vsi tako hrepeneče pričakovali.

Srečni in zadovoljni bomo zmožni ohraniti in graditi naprej domovino, ki so jo zgradili naši starši. Najpoglavnejše pa je to, da poskušamo graditi mir in svobodo med vsemi narodi.

Biti mlad v domovini pod soncem svobode, pomeni biti srečen tudi zato, ker je naš Tito svetel vzor vsem naprednim silam sveta, posebno pa še nam mladim.

HELENA VRATANAR
O. Š. Ljubno ob Savinji

S strelskim tekmovanjem počastili dan zmage

Pod pokroviteljstvom Občinske konference ŽRVS Mozirje je bilo na Strelišču v Šmartnem ob Dreti strelsko tekmovanje z vojaško puško v počastitev 35. obletnice zmage nad fašizmom in osvoboditve naše dežele.

Tekmovanja se je udeležilo 80 strelcev z 20 ekipami iz

organizacij Združenja rezervnih vojaških starešin, Združenja zveze borcev NOV, LD, Osnovnih strelskih organizacij, mladine in milice.

Ekipno je prvo mesto osvojila Osnovna strelska organizacija Mozirje, drugo iz Solčave in

tretje iz Nazarij – sekcija Kokakrje.

Posamezno pa je bil med najboljšimi Marjan GRADIČ, drugi Rudi HUDOLIN, oba iz Mozirja in tretji Jože DEBETS iz Solčave.

TONE MODRIJANČIČ

Pevska revija na Rečici

Vsakoletna pevska prireditve, ki naj prikaže napredek pevskega zborov v občini je bila tokrat na Rečici. Geslo, ki so ga letos uporabili „zapojmo veselo“ je resnično obete izpolnilo. Prireditve je bila dobro obiskana,

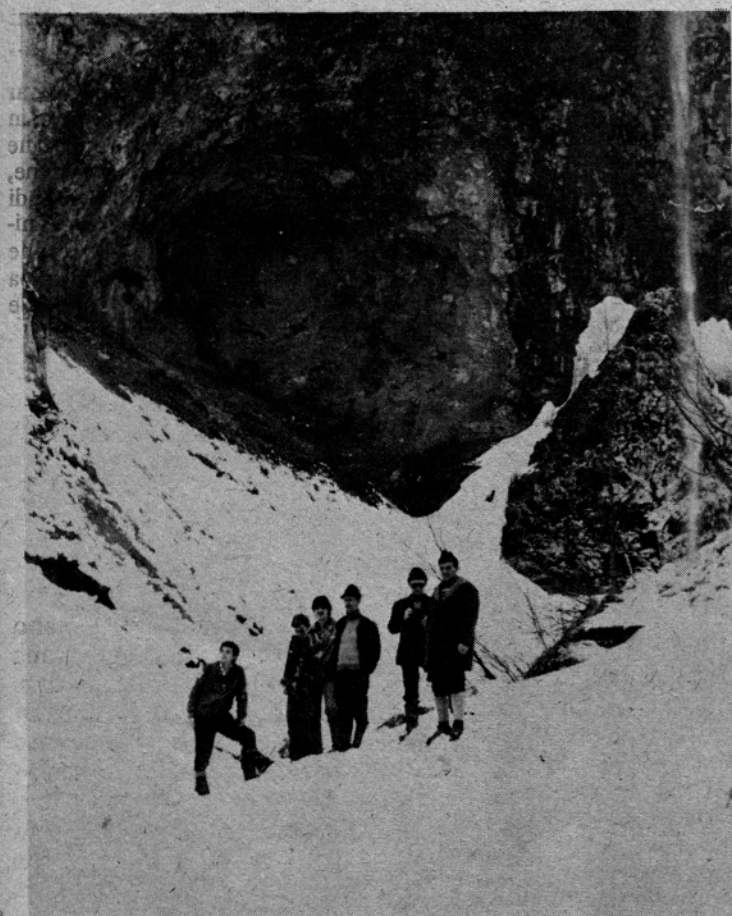
odlično pripravljena in kar je najvažnejše, ostala bo v spominu poslušalcev, ki so bili hvaležni za redke kulturne užitek. Poslušali so pet zborov iz doline in goste iz Dobrne.

Uvodne misli, povedane na

začetku prireditve so prepričljivo ponazorile tesno vez med našim človekom in pesmijo, ki je vsa pokolenja združevala v lepem in težkem. Slovenska pesem ni samo lepa za nas, ki jo podoživljamo, privlačna je za vse narode sveta. Najlepši dokaz za to so mnoga gostovanja naših zborov v tujini. Prav pesem je tedaj lahko vez tudi med narodi, vez, ki združuje, vez miru.

Deseta revija pevskega zborov v naši občini, pripravila jo je zveza kulturnih organizacij, je dokaz, da v dolini petje dobiva zopet tisto mesto, ki ga je nekoč že imelo. Kakovost je presenetila marsikoga v dvorani. Razveseljivo je množično sodelovanje mladih v tej zvrsti kulturne dejavnosti. Prav to daje zagotovilo, da bo pesem še zvenela po naših krajih in med našimi ljudmi. Pevski zbori prosvetnih društev Rečica ob Savinji, Šmihel, Ljubno ob Savinji (moški in ženski), Bočna in Mozirje so dokazali svojo voljo do dela, ne le zato, ker so sodelovali, ampak predvsem z načinom podajanja pesmi. Sklepni del prireditve je pripadal gostom iz Dobrne, ki so poslušalce nadvse navdušili.

Takšne prireditve v mnogem pripomorejo k povečanju zanimanja za našo pesem in poživijo voljo do sodelovanja v pevskega zborov, zato so tudi potrebne!

Izpod slapa Rinke so planinci krenili z lokalno štafetno palico

V Novi Štifi so slovesno odposlali lokalno štafetno palico.

Ob sprejemu štafete mladosti v Mozirju

Negodovanje zaradi smeti

Več bralcev se je obrnilo na naše uredništvo glede nerednega odvoza smeti. Občani so mnenja, da je treba poskrbeti za točno opravljanje dogovorjenih nalog, ki so v tem, da Komunalno podjetje organizira odvoz smeti po razporedu. Ker je to vprašanje velikega pomena za čistost našega okolja smo povprašali vodjo komunalnih služb pri Komunalnem podjetju Milana Kopitarja zakaj prihaja do nerednosti pri odvozu smeti. Povedal je, da se je po prvomajskih praznikih zgodilo, da sta oba avtomobila bila v okvari. Tako so ljudje negodovali, saj se med prazniki ni vozilo, potem pa zaradi izpada avtomobilov tudi ne. Vendar so se potrudili za hitro odpravo napake in tako ni bilo večjih časovnih zastojev. Razumeti je treba, da sta v ta namen, namreč za pobiranje smeti, potrebni posebni vozili, ki pač zaradi zamotanega mehanizma kdaj pa kdaj zatajita. Sicer pa se trudijo, da opravljajo usluge po načelih, ki so bila sprejeta na njihovih samoupravnih organih in se skladajo z načinom v drugih krajih. Trenutno imajo dve skupini za odvoz, prva odvažja iz Mozirja in Zadrebke doline, druga pa iz predelov ob Savinji. Izprazniti morajo dvakrat tedensko preko 900 smetnjakov in posebej še skupne kontejnerje. Slednje so nabavile krajevne skupnosti, ki imajo posebne dogovore o praznjenju s podjetjem. Mnogo jih stoji na območju delovnih organizacij. Tako, da je poskrbljeno za urejeno odmetavanje smeti in odpadkov povsod. Res je, da krajevne skupnosti še marsikje ne pokrivajo zadosti svojega območja. Trudijo pa se stvari dobro urejati. Morda bi kazalo obveščati krajanje, kje stoji kontejner, da bi lahko zmetali vanj odpadke večjega obsega. Sicer pa se v naseljih takšen velik „zaboj“ hitro opazi!

Sanitarni inšpektor na delu

Naši občani se že zavedajo kaj pomeni urejeno okolje, kaj pomeni za nas vse, lepa narava. Vsak kvaren poseg v njo je nevaren, saj smo ljudje le del narave in k našim življenjskim pogojem sodi zdravo okolje. Prav zato je razumljivo, da se občani obračajo na inšpekcijske službe, da bi z zakonskimi ukrepi zavarovale naravo.

Občinski sanitarni inšpektor Jože Podrižnik je v zvezi z onesnaženjem okolja povedal primer rejca piščancev v Melišah, ki je grobo kršil vsa določila v zvezi s predpisi o odstranjevanju poginulih živali. Ob potoku Globoko je odložil kakih 300 poginulih piščancev in jih prepustil razpadanju. Dvakrat nevarno je tako početje. Prvič, zaređijo se črvi, ki so na sliki v milijonih jasno vidni, drugič, voda prenaša strupene snovi ob razpadanju mesa v podtalnico. Ta potem ogroža pitno vodo v vodnjakih. Že v tem letnem času pomeni razkranje poginulih piščancev veliko nesnago, kaj šele poleti, ko je vročina in se mrčes še

hitreje razvija. Muhe pa množično prenašajo najrazličnejše

povzročitelje bolezni na živali in ljudi. Ali nam je torej res lahko vseeno, kaj nekateri počno? Najbrž je odgovor na dlani. Treba bo širše družbene skrbi za preprečevanje podobnih skrunitev narave. Komisije za varstvo okolja na vseh ravneh, še premalo ukrepajo. Posebno važno je prizadevanje tistih, v krajevnih skupnostih. Gre končno za odgovorno družbeno nalogo. Zavedati se moramo prav vsi, da je onesnaževanje potokov kaznivo dejanje, tak prestop pa se obravnava pred sodiščem. Sanitarni inšpektor poudarja, da je za podobne primere pogina poskrbljeno. Občina plačuje za službo v okviru veterinarskega zavoda v Celju, ki mora na poziv področne veterinarske službe ukrepati. Torej, če se zgodi, da moramo poginule živali odstraniti, je treba javiti naši veterinarski službi, ki bo naprej ukrepala. Takšne odstranitve ne gredo v breme rejca! Menimo, da je bilo tole opozorilo sanitarnega inšpektorja na mestu. Tako bomo vedeli ukrepati v primeru, ko nas doleti nesreča, da pride do pogina živali.

Gorenje v Mozirju

Znano je, da Gorenje posluje po vsem svetu. Tako imajo tudi v Grassau na Bavarskem svojo tovarno, oziroma so glavni lastniki Koertinga. Ta, sicer znana proizvajalka zvočne tehnike je pred leti zabredla v gmotne težave. Takrat je vložila svoja sredstva v to podjetje Gorenje in tako je proizvodnja tekla naprej. Prav te izdelke pa

so pokazali na razstavi v Mozirju. Prepričali smo se lahko o visoki kakovosti zvočnih aparatov.

Tudi v Savinjskem gaju so prikazali ozvočenje velikega kompleksa. Tam so tudi opravili nekatere od vrtnarskih opravil z njihovimi stroji iz Mute. Med prebivalci so vzbudili veliko zanimanje.

Pohod po poteh savinjskih partizanov

V aprilu smo taborniki iz mozirske občine začeli dvodnevni pohod po poteh savinjskih partizanov. Ta že kar tradicionalen pohod, se je za spremembo od lani, začel na Ljubnem. Naš vod „Hitri flosi“ se je priključil tabornikom iz Mozirja in Nazarij, tako da smo skupaj tvorili celoto odreda savinjskih partizanov. Žal se tega pohoda ni udeležilo veliko tabornikov, bilo nas je le 65. Naša pot je potekala od spomenika na Ljubnem, do spomenika v Radmirju, naprej do Gornjega grada, kjer so se nam priključili taborniki iz Gornjega grada. Nato smo skupaj odšli proti Bočnu, iz Bočne v Sentjanž in nato na Rečico. Od tod smo krenili na desni breg Savinje, proti Nazariju. Ustavili smo se pri 6 spomenikih, prižgali smo svečke in počastili spomin na padle borce z enominutnim molkom. V Nazariju smo prispeli proti večeru. Tam smo pričakali lokalno štafeto,

ki je prenočila v Nazariju. Starejši taborniki iz Nazarija so nam pripravili tabor in zakurili kres. Nato smo se porazdelili po hišah, kjer naj bi prenočili.

V taboru smo posedli ob tabornem ognju in peli pesmi. Seveda smo zraven tudi plesali in se igrali šaljive igrice. Zvečer smo nekateri taborniki stražili lokalno štafeto palico. Kmalu smo se veselo porazgubili po hišah in odšli spat. Utrujeni in polni doživetij smo v trenutku zaspali.

V nedeljo pa nam vreme ni bilo naklonjeno. Bilo je mrzlo in začelo je močno deževati. Ko smo prispeli v tabor, smo se hitro poskrili v šotore in čakali, da se bo vreme izboljšalo. Žal se to ni uresničilo, in ob 10. smo se z avtobusom odpeljali domov. Med potjo smo se za jezikovno telovadbo še pošteno skregali. Na koncu se je vse uredilo in veselo smo se razšli.

CVETKA MAROVT
O. Š. Ljubno ob Savinji

Občinsko šolsko prometno tekmovanje

Kot vsako leto, je bilo tudi letos prometno tekmovanje v Mozirju. Na tekmovanju se je zbralo okrog 30 tekmovalcev z vseh štirih šol občine Mozirje. Tekmovanje je bilo 12. aprila 1980 ob osmi uri v Mozirju pri osnovni šoli. Vsi tekmovalci so bili dobro pripravljeni in so vodili tudi pred samim tekmovanjem.

Tekmovanje se je začelo ob osmih na igrišču pri šoli. Tekmovalci so bili razdeljeni v dve skupini: v 5. – 6. razred in 7. – 8. razred. Tekmovalci iz petih in šestih razredov so šli najprej pisat teste, sedmi in osmi razred pa je imel spretnostno vožnjo po poligonu. Ko je bila spretnostna vožnja za 7.

in 8. razred končana, se je tekmovanje obrnilo in je bil na spretnostni vožnji 5. – 6., 7. – 8. razred pa je pisal teste. Ko je bilo tudi tega konec, se je začela vožnja po ulicah Mozirja.

Po končanem tekmovanju je bila razglasitev rezultatov tekmovanja. Prvo mesto pri 5. – 6. in 7. – 8. razredu je dosegla OŠ Mozirje. Posamezniki, ki so se posebej izkazali in so bili med prvimi tremi v vsaki skupini, so dobili tudi nagrade in medalje. Tekmovalka OŠ Mozirje, ki je dosegla prvo mesto v skupini 7. – 8. razred, se je udeležila tudi republiškega prvenstva v Ptuj.

FRANC IRNAR
OŠ Ljubno ob Savinji

Prometno tekmovanje v Mozirju

12. občinsko šolsko tekmovanje „Kaj veš o prometu“ je bilo izvedeno na osnovni šoli Mozirje po predlogu „Kaj veš o prometu“ in sicer v testiranju, spretnostni vožnji po poligonu in v ocenjevalni vožnji po cestnih površinah.

Doseženi so bili naslednji rezultati:

I. skupina: 1. mesto – OŠ Mozirje, 2. mesto – OŠ Ljubno/S, 3. mesto – OŠ Luče, 4. mesto – OŠ Gornji grad

II. skupina: 1. mesto – OŠ Mozirje, 2. mesto – OŠ Luče, 3. mesto – OŠ Gornji grad, 4. mesto – OŠ Ljubno/S

Posamezne uvrstitve:
1. skupina: 1. mesto – PRAZNIK Ferdinand, OŠ Mozirje, 2. mesto – ARNIČ Simo, OŠ Ljubno/S, 3. mesto –

BREZNIK Stanko, OŠ Mozirje. II. skupina: 1. mesto – ŽEHELJ Nevenka, OŠ Mozirje, 2. mesto – OREŠNIK Franc, OŠ Ljubno/S, 3. mesto – ŠTORGELJ Simon, OŠ Luče.

Najboljši rezultat je dosegla Žehelj Nevenka, učenka OŠ Mozirje, ki se je udeležila republiškega šolskega prometnega tekmovanja v Ptuj in od 54 občin dosegla 28. mesto.

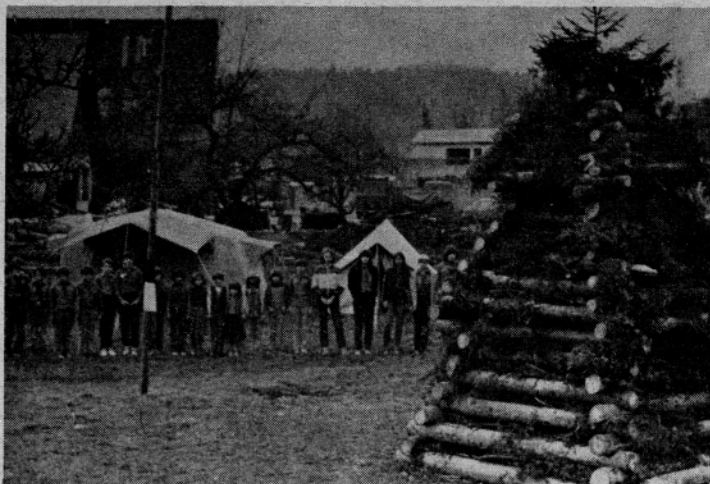
Za najboljši spis je prejela nagrado STRMČNIK Damjana, učenka 8. b. razreda OŠ Mozirje, za najboljšo risbo pa BRINOVŠEK Darja, učenka 6. c. razreda OŠ Mozirje.

Za uspešno izvedeno tekmovanje gre zahvala miličnikom, Združenju šoferjev in avtomehaničkov Mozirje in članom sveta.

Komisija za vzgojo šolske mladine

Na strelišču v Mozirju je vedno živahno.

Taborniki so pripravili prizorišče maratona v Nazariju. So povsod tam, kjer je potrebno pomagati. Foto: Plesnik

Razočaranje in še kaj

Na praznični dan 1. maja smo navdušeni planinci iz Celja sklenili, da gremo iz mestnega vrveža pod okrilje prelepih mozirskih planin, natančneje do Mozirske koče. Vreme se je ob našem odhodu iz Celja sicer držalo bolj jokavo, ampak to ni niti najmanj omajalo naše dobre volje. Hoja od Mozirja skozi gozdove, pa preko travnikov in mimo slikovitih starih domačij, je bila prava osvežitev za naša zadimljena dolinska pljuča. Ves čas smo z zanimanjem opazovali okolico; posebno nas je navdušil prizor kmeta – sejalka na višje ležeči njivi. Za kratko dobo nas je po presledkih pozdravljalo sonce, močil dež, tudi grmel je vmes. Malo pred ciljem nas je zajel močan veter z dežjem in snegom, zaradi česar smo bili čisto premočeni in v čevljih se nam je pretakala voda.

Pa smo se tolažili, da nas čaka na cilju prijazna in topla koča, kjer se bomo ogreli z vročim čajem in si spočili utrujene noge. Toda naši upi so se izjalovili. Čim smo od daleč zagledali kočo, je bilo očitno, da nas ne bo gostila, saj ni bilo

videti dima, ki bi se valil iz dimnika. Naša domneva je bila potrjena, ko smo se znašli ob sami koči in nas je pozdravil le osamljeni napis „mozirska koča do nadaljnjega zaprta“!

Kaj smo hoteli drugega, kot da smo se nemudoma spustili proti dolini, tokrat z edino željo po čimprejšnji vrnitvi na tople domove. Ne, naša tura nas ni razočarala, razpoloženje so nam zagrenila le zaprta vrata te doslej vedno priljubljene planinske postojanke, ki nam je že ničkolikokrat nudila zavetje, in niti podvomili nismo, ko smo se namenili obiskati jo, da ne bi bila za tako pomemben praznik odprta obiskovalcem planin!

Ob tem naj omenim še nered, ki ga je mimogrede zaznalo naše oko v neposredni bližini koče, sploh pa pri hotelu spodaj, kjer je „za svojega življenja“ pristajala gondola. Tu leži namreč vse križem od kovinskih predmetov vseh vrst, razbitih steklenic, razne embalaže...

Upamo in želimo, da bi se pristojni nad vsebino našega pisma nekoliko zamislili.

Skupina celjskih planincev

Uspešna dejavnost rezervnih vojaških starešin

Organizacija ZRVS je v občini Mozirje v preteklem letu dosegla pomembne delovne uspehe. Njeni člani so se prizadevno vključevali v družbenopolitično delo, posebno so bili aktivni pri utrjevanju in razvijanju splošne ljudske obrambe in družbene samozastite, je na letni skupščini ugotovil predsednik Franc OMLADIČ.

Vidna in aktivna vloga vseh njenih članov je bila predvsem ob lanskoletni akciji NNNP, v katero so se tvorno vključili neposredno na terenu, v KS in združenem delu.

Zelo dobra udeležba na seminarjih in predavanjih in na preizkusu znanja iz teoretičnega in praktičnega dela, pa zgornjo priča o zavesti in zavzetosti članov ZRVS.

Poseben napredek je bil dosežen na področju obrambne vzgoje mladine, zlasti v KS Nazarije, Mozirje in Solčavi. Bili

so dejavni tudi pri delu z učenci osnovnih šol za pridobivanje mladih v vojaške šole. V ta namen je bila organizirana strokovna ekskurzija v vojaško šolo „Franca ROZMANA–STANETA“ v Ljubljani, združena z ogledom muzeja NOV in Sv. Urha pri Ljubljani. Skupno z vojaškimi starešinami pa obisk vojašnice v Mariboru z ogledom sodobnega modernega vojaškega orožja.

Uspešno so organizirali in izvedli orientacijske pohode in se udeleževali drugih akcij in tekmovanj, pri čemer je bilo udeleženih 975 rezervnih vojaških starešin.

Za prizadevno delo je bilo 62 starešin v preteklem letu nagrajenih s knjižnimi nagradami, pohvalami, priznanji ZRVS Slovenije in plaketami ZRVS Jugoslavije.

Sprejeli so tudi program dela in aktivnosti za leto 1980.

TONE MODRIJANČIČ

Kviz v Novi Štifi

OO ZSMS Nova Štifa se je odločila pripraviti kviz z naslovom: „Kaj veš o Novi Štifi!“

Kviz bo sestavljen iz zgodovine kraja, polpretekle zgodovine, torej NOB in razne značilnosti

kraja (kulturne, geografske...). K sodelovanju na kvizu smo povabili vse organizacije in društva, ki delujejo v Novi Štifi. Kviz bo predvidoma v drugi polovici meseca junija. T. S.

Klub samoupravljalcev občine Mozirje

Izteka se prvo štiriletno obdobje delovanja Kluba samoupravljalcev v naši občini. Kot je znano, je bil klub ustanovljen leta 1976 zaradi potreb samoupravljalске prakse, zaradi izmenjave samoupravljalških izkušenj, zaradi naraščajočih potreb po družbenem, političnem in ekonomskem usposabljanju ter izobraževanju delovnih ljudi in občanov, kakor tudi zaradi svetovalne vloge in strokovne pomoči samoupravljalcem in njihovim organom pri uresničevanju ustavne vsebine samoupravljanja. Za te namene so se v klubu zbirala tudi sredstva, ki so jih podpisniki samoupravnega sporazuma o ustanovitvi Kluba samoupravljalcev občine Mozirje združevali v klubu. Skladno z namenom ustanovitve kluba je bilo v obravnavanem obdobju izvedenih največ oblik družbenopolitičnega izobraževanja, v manjši meri tudi nekaj strokovnega usposabljanja, pa tudi ostalih oblik, ki so bile povezane s posameznimi političnimi akcijami – predvsem na področju izobraževanja in kulture.

Oblike usposabljanja in izobraževanja delovnih ljudi in občanov so se realizirale v Klubu samoupravljalcev občine

Mozirje posredno in neposredno. Pretežni del oblik se je seveda izvajal posredno in sicer preko Delavske univerze Mozirje ter družbenopolitičnih organizacij. Vendar pa v tem sestavku obravnavam izključno le tiste oblike, ki jih je klub tudi financiral. Zato je treba tudi podatke o številu udeležencev izobraževanja in usposabljanja v okviru kluba, kakor tudi podatke o realizaciji izobraževalnih oblik, ocenjevati s tega vidika, saj je dejanska realizacija precej večja. Klub samoupravljalcev namreč ni edini vir financiranja družbenopolitičnega izobraževanja, čeprav je v prvih dveh letih svojega obstoja financiral vse oblike tovrstnega izobraževanja ter usposabljanja.

V obdobju 1976 do 1980 (brez 1. tromesečja 1980) je bilo v okviru kluba realiziranih 997 ur družbenopolitičnega izobraževanja in usposabljanja, v vrednosti 396.125,00 din. Iz zbranih razpoložljivih podatkov pa je razvidno, da je bilo v tovrstno izobraževanje in usposabljanje vključenih 3600 udeležencev. Glede na vse večje potrebe na tem področju pa lahko pričakujemo letos in v prihodnjih letih občuten porast te dejavnosti.

P. M.

Dom na Menini – že odprt

Obveščamo vse planince, izletnike in ljubitelje Menine, da je naš planinski dom na Menini že odprt in sicer, v mesecu maju vse lepe sobote in nedelje, od 1. junija do oktobra bo dom odprt in oskrbovan neprekinjeno, v oktobru pa še ob lepih sobotah in nedeljah. Izven rednega obratovalnega časa se dom odpre za organizirane skupine najmanj petnajstih ljudi, ki se predhodno prijavijo in dogovorijo z planinskim društvom Gornji grad. Dom je odprt še ob državnih in novoletnih praznikih. Do planinskega doma na Menini se lahko pride iz večih strani; iz Tuhinjske doline se do doma lahko povzpne iz vasi ČESNJCICE. Iz Stajerske pa se do doma pride iz ŠMARTNEGA OB DRETI iz GORNJEGA GRADA od koder vodijo do doma kar tri dobro markirane poti. Prva pelje do doma mimo podjetja „Smreka“ in se imenuje pot čez Strmi vrh, ostali dve pa se pričneta na vzhodnem delu Gornjega grada, to sta pot čez Baronico, ki se ji na zgornji polovici pridruži z leve še pot, ki pelje mimo kmeta Semprižnika in jo planinci največ uporabljajo.

Do doma pa nas pripelje tudi lepa pot iz NOVE ŠTIFE. Po vseh do sedaj naštetih poteh je hoje do doma od dve in pol do tri ure. Ena najlepših poti pa nas do doma pripelje iz prelaza ČRNIVEC (902 m) in vodi po številnih planinskih pašnikih, ki so poleti polni živine, do doma pridemo v štirih urah.

Nekatere od teh poti je že načel zob časa, vendar se društvo zavezuje, da bo te poti uredilo v najkrajšem možnem času.

V domu se dobi hrana, pijača in prenočišče, z oskrbnikom pa se lahko dogovorite tudi za penzijske usluge. Okolica doma pa kar sama ponuja številne možnosti za izlete, sprehode in rekreacijo.

V poletnih časih se po obširni planoti pase stotero glav živine, ki daje Menini še poseben čar.

Menina ima izredno bogato gorsko floro in favno, ki je vredna opazovanja in občudovanja, naloga nas vseh pa je da takšno tudi ohranimo poznejšim rodovom!

Maratonska igra v Nazariju se je pričela. Tudi letos so vztrajali kljub slabemu vrenemu. Foto: Plesnik

Bili smo v Šidu

Leta 1945 so bile v Šidu zadnje odločilne bitke za dokončno osvoboditev naše dežele. Najbolj pomemben je bil proboj sremske fronte. Letos je bila 35. obletnica tega pomembnega dogodka, ki so ga počastili z veliko proslavo in maršem tabornikov iz vse Jugoslavije.

Iz Zgornje Savinjske doline se je udeležilo tega marša 30 tabornikov. Potovali smo z avtobusom, skupaj z borci, ki so se sami bojevali v sremski fronti. Iz Mozirja smo odšli v petek, 11. 4. 1980 ob 18. uri. Na avtobusu je bilo zelo veselo, zato se nikomur ni ljubilo spati. Razposajeno smo se pogovarjali vso noč in zjutraj ob 8. uri prispeli v Šid. Tam so nas razdelili v tri različne brigade. Jaz sem bila v II. proletarski. Odšli smo na osemkilometrski marš. Med potjo smo doživeli zasedo, ki pa smo se je kmalu ubranili. Vso pot smo se veselo zabavali. Šale so bile kar naprej na dnevnem redu. Tudi peli smo veliko.

Po neprespni noči in utrujanju hoji po asfaltu smo prispeli na cilj. To so bili Bačinci. Zelo sem bila presenečena, s kakšno dobro voljo so nas tamkajšnji prebivalci sprejeli na svoje domove in nas prav po srbsko pogostili. Obvestili so nas, da bo zvečer taborni ogenj s skeči, potem pa še obisk v disku. Silno sem bila presenečena, da imajo v tako majhni vasi disk. To presenečenje pa se je kmalu

sprevrglo v razočaranje, ko sem ugotovila, da je tako imenovani disk le na pol urejena telovadnica z glasbo iz gramofona. Ozvočenje pa se res imeli enkratno. V „disku“ smo se krasno zabavali, toda boleče noge so nas kmalu spomnile, da bo čas za spanje.

Zjutraj smo se že ob 6. uri zbrali ter se odpravili na 13 km dolg marš. Čeprav smo ta dan hodili veliko več kot prejšnji, nismo bili preveč utrujeni, saj smo bili naspani. Vso pot smo se vestno učili skupnega pozdravljanja, ker smo se prej vsak po svoje „drli“ tako, da ni bilo podobno ne pozdravu in ne veselemu vpitju.

Ko smo prispeli na mesto proboja sremske fronte, smo se najprej malo spočili, nato pa prisostvovali komemoraciji v čast padlih na tem pomembnem in krvavem bojišču. Po končani komemoraciji smo z veseljem na licu, toda z žalostjo v srcih, zaplesali kolo. Vedeli smo, da se z veliko naglico približuje čas odhoda. Čas, ki nam je še ostal, smo polno izkoristili, saj smo se na ta račun celo odpovedali kosilu (seveda ne vsi).

Domov smo prišli utrujeni in neprespni, vendar polni nekakšnega notranjega žara. Bilo je lepo, da lepše ne bi moglo biti, žal mi je samo, da je prekmalu minilo. Šid mi bo ostal v spominu kot neponovljive, lepe sanje.

DARJA KOPUŠAR

Tako poškodovan napis je kaj slaba reklama.

Osnovna šola Gornji grad odlikovana

Med letošnjimi nagrajenci OF je tudi šola v Gornjem gradu. Predlagala jo je krajevna organizacija SZDL v kraju. Med drugim so zapisali v svoji utemeljitvi tudi tole:

Osnovna šola je tesno povezana s krajevno skupnostjo, družbenopolitičnimi organizacijami in društvi ter organizacijami združenega dela v kraju. Ta povezanost ne velja samo za centralno šolo v Gornjem gradu, ampak tudi za podružnične šole Šmartno in Nova Stifita. Ta povezanost se izraža na več relacijah:

1. aktivno vključevanje prosvetnih delavcev v življenje in delo krajevne skupnosti, kar je predpogoj za dobro sodelovanje med šolo in krajevno skupnostjo. Večino odgovornih funkcij v družbenopolitičnih organizacijah in društvi imajo prav prosvetni delavci kraja in celega šolskega okoliša,

2. sodelovanje šolske skupnosti učencev v delovnih, kulturnih in političnih akcijah kraja, — delovne akcije učencev pri urejanju zelenic v Gornjem gradu, čiščenju kraja in Drete, urejanje okolice šole, izgradnja nogometnega igrišča pri TVD Partizan,

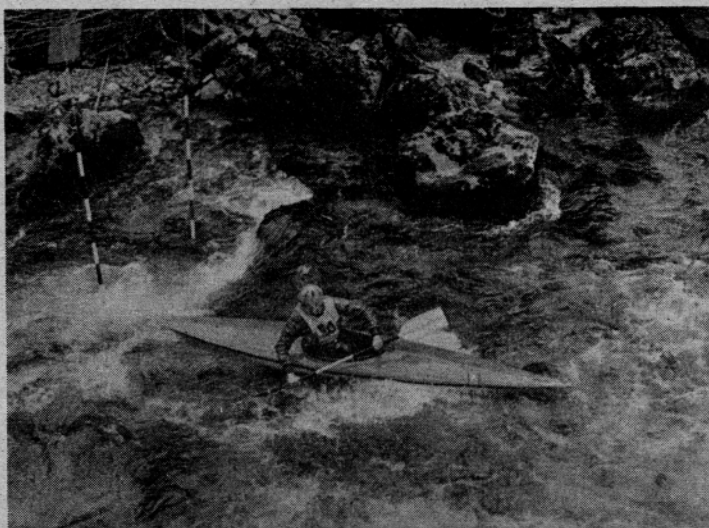
— kulturne akcije šole: izvajanje kulturnega programa na vseh krajevnih praznikih in prireditvah. V tem šolskem letu so učenci pripravili samostojen program na občinskem prazniku, pri odkritju spominske plošče veterinarjev Slovenije in ob 25-letnici Smreke in ob akciji NNPP. Šola je s kulturnim programom odkrila spominsko ploščo znanemu planincu in rodoljubu Franu Kocbeku in skulpturo planinca kot

simbol planinstva v Gornjem gradu, v svojih prostorih je s sodelovanjem s SZDL pripravila ostarelim krajanom kulturni program in pogostitev, letos so pripravili tudi igrico, s katero so z dedkom Mrazom gostovale v vseh KS naše občine,

— politične akcije: šola se z učenci aktivno vključuje v delo družbenopolitičnih organizacij kraja, tako učenci raznašajo vabila, sodelovali so pri izvedbi volitev in občinskega samoprispevka, v okviru praznovanja 70-letnice rojstva E. Kardelja pa so pripravili delovni program za učence, učitelje in starše, katerega uspešno uresničujejo;

3. Vključevanje zunanjih mentorjev v interesne dejavnosti učencev. Učenci so vključeni v svoje organizacije in društva: šolsko športno društvo, kulturno društvo, pionirsko organizacijo, mladinsko organizacijo in taborniško organizacijo.

Taborniški odred, ki uspešno razvija tradicije NOB je najštevilnejši v občini, njen pokrovitelj pa je delovna organizacija Smreka, tako da se imenuje Taborniški odred Smreka osnovne šole Gornji grad, kar je dokaz, da šola dobro sodeluje tudi z delovnimi organizacijami kraja. Poleg organizacij in društev imajo učenci na šoli še 17 interesnih dejavnosti (krožkov), med njimi so tudi: obrambni, strelski, planinski in gasilski krožek, pri katerih se učenci usposablajo za družbeno samozaščito. Pri razvijanju bratstva in enotnosti jugoslovanskih narodov in narodnosti, negovanju tradicij NOB in trajni pripadnosti Jugoslavije politiki neuvrščenosti ima pomembno vlogo

Morda bo tole napotek za vso pomlad in poletje. Brzice na Savinji vsem ljubiteljem vožnje s kajaki in kanuji ponujajo obilo užitka. (Foto: Plesnik)

Iščemo lastnike

Fičko, svetlomodne barve, starejša izdelave, brez koles, stekel in volana leži v Mozirnici že dalj časa in sicer na levem bregu, na pol poti od strelišča proti Rečici,

železen štedilnik, brez ene noge, še iz Avstroogrske, manjkajo mu tudi vrata za pečico, popolnoma zarjavel, je tudi tam,

električni bojler, že precej okvarjen, bele barve, brez spodnjega dela leži malo dalje,

hladilnik, ki je bil nedavno vržen v Savinjo kar z mostu v Mozirju, je brez ročaja za odpiranje, izdelan v domači tovarni, še dobro ohranjen, vendar je zaradi večkratnih nalivov v zadnjem času pristal že skoraj v Letušu,

dve mizi, primerni za počitniško hišico, ki potrebujeta le

malenkostno popravilo, se tudi nahajata v enem izmed zavojev Mozirnice,

konzervne škatle, različnih velikosti, gnila jabolka, olupki banan, deli zelenjave, raznobarvni papirčki krasijo večina okolico vsake večje stanovanjske hiše in gospodarskih poslopj,

plastične vrečke še delno uporabne, pretežno bele, modre, rumene in oranžne barve so lepo razobešene na gmovju vzdolž Savinje in sicer vse od Logarske doline do Mozirja in seveda tudi naprej,

in še: akumulator za vsak avto, preluknjan bencinski sod, polomljen stol, rdeče copate brez podplatov, vreče za cement in apno, škatlice za cigarete vseh jugoslovanskih tobačnih tovarn, in še kaj!

M.

klub OZN na šoli. Kot mentorji interesnih dejavnosti učencev sodeluje kar devet zunanjih sodelavcev — krajanov.

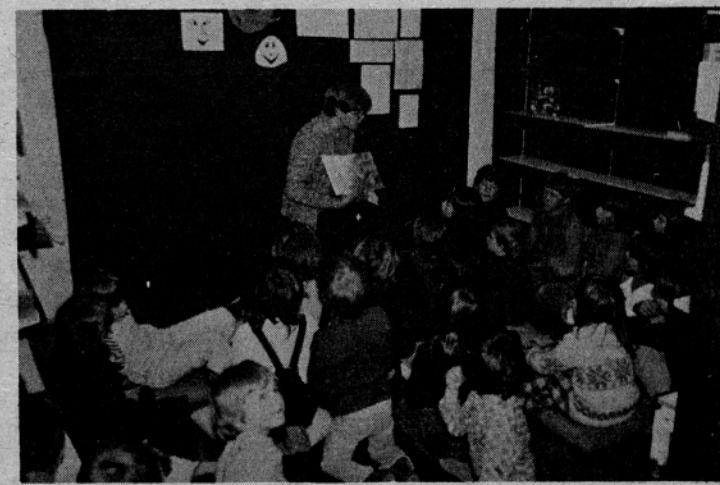
Zlata ladja

Na osnovni šoli Ljubno nas je obiskalo ljubljansko mladinsko gledališče. Vsake predstave se že vnaprej veselimo. S to pa je bilo čisto drugače, saj smo si predstavljali, da nam predstava sploh ne bo ugajala, kajti obveščeni smo bili, da bo v telovadnici. Ob vstopu smo zagledali prijetno prizorišče, okoli pa vse polno učencev nižje stopnje ter naših najmlajših. Končno so v telovadnico vstopili igralci. To so bili že naši stari znanci. V prijetnih in

smešnih kostumih ter ob čudoviti glasbeni spremljavi so nam odigrali igrico z naslovom „Zlata ladja“. K naši dobri volji so pripomogli medo, čarovnik, in modri muc. Pozabiti pa ne smemo Francke izpod klanca, ki je vsem najbolj ugajala in prav vse spravila v čudovito razpoloženje.

Veseli in nasmejani smo se vrnili nazaj k pouku.

HELENA VRATANAR
OŠ Ljubno

Otroci radi prislunhejo pravljicam. Prizor je posnet v knjižnici v Mozirju.

Pismo iz Čepelj

Bralec M. M. je „prijel za podano roko“, kot sam piše v pismu, našemu uredništvu. Oglasil se je z vrsto predlogov in opozoril. V urednikovih besedi je bral, da ponuja uredništvo bralecem sodelovanje, pa se je odločil in pismo lepo podpisal. Torej, ne gre za nepoznanega pisca, ker bi takemu ne objavili sestavka.

Naš bralec pohvali vasico Bočno, kot izredno lepo in meni, da bi v njej lahko živeli brez nekaterih težav. Našteje pomankljivosti v založenosti zadružne trgovine in se sprašuje, če blago skrivajo pod pultom, da ga na policah ni. Namreč, zelenjave... Kot drugo pa moti nesnaga okoli

Čepelj, ki bi jo naj mladina pospravila. Opozarja na lepo okolje, ki je s tem močno načeto. Zaveda se, da je pri gradnji ceste v Čepeljah vprašanje denarja, pa upa, da bo sčasom tudi to urejeno. Zaključuje z mislijo, da bi z odstranitvijo teh pomankljivosti bilo v Čepeljah še lepše, posebnost, če bi se res počistilo vse „divje smetnjake“. Poziva nazaj k naravi!

Pripis urednika: Spoštovani bralec! Upam, da sem vsebino vsaj približno dobro povzel iz vašega pisma. Glede onesnaževanja potoka, pa sem obvestil pristojnega inšpektorja na občini. Upam, da bo ukrepal. Kar oglasite se še!

SAMOUPRAVNA STANOVANJSKA SKUPNOST OBČINE MOZIRJE

RAZPISUJE

na podlagi pravilnika o kreditiranju stanovanjske graditve

natečaj

za posojila delavcem za zidavo družinskih stanovanjskih hiš v osebni lasti. Natečajna vsota znaša 600.000,00 din.

1. Posojilo po tem natečaju lahko dobijo delavci:

- ki so zaposleni v temeljih in drugih organizacijah združenega dela in združujejo sredstva na podlagi družbenega dogovora o obveznem združevanju, upravljanju in uporabi sredstev za usmerjeno stanovanjsko gradnjo v občini Mozirje,
- da namensko varčujejo pri poslovni banki,
- da se njihova gradnja šteje za družbeno usmerjeno stanovanjsko gradnjo in so zavezanci za plačilo komunalnega prispevka.

2. Prednost imajo delavci, ki:

- imajo nižji povprečni mesečni dohodek na člana družine,
- zidajo družinsko stanovanjsko hišo ob upoštevanju elementov za standardno stanovanje,
- bodo s preselitvijo v novo zgrajeno hišo sprostili družbeno najemno stanovanje.

3. Posojila po tem natečaju se dajajo največ za dobo 15 let s 3,5% obrestno mero. Po poteku 10 let od začetka odplačevanja posojila se obrestna mera za neodplačani del posojila poveča za 2%.

4. Natečaj za posojila iz kreditiranja stanovanjske graditve traja do 15. 6. 1980.

5. K vlogi za natečaj za najem posojila morajo priložiti:

- potrdilo o letnih dokazljivih dohodkih vseh članov družinskega gospodinjstva za preteklo leto,
- potrdilo o premoženjskem stanju in številu družinskih članov,
- gradbeno dovoljenje,
- projekt stanovanjske hiše (na vpogled).

Tito je dejal

Zelo si moramo prizadevati, da bi uresničili tisto, kar želimo, kar smo si postavili za cilj v tem in prihodnjih letih. To moramo doseči. To leto bo za nas težko. Da bi premagali težave, s katerimi se srečujemo, moramo angažirati vse fizične in umske sile naših ljudi. Mi smo majhna država, toda država, ki ni revna. Jugoslavija je bogata, potencialno zelo bogata. Treba je samo več delati, treba je več discipline, več varčevanja. Kajti pri nas smo razsipni.

Prepričan sem, da se strinjate z mano, ko pravim, da v leto 1980 stopamo enotni, kot smo bili med vojno in v vseh povojnih letih. Zaradi te enotnosti se ne bojimo ničesar.

Iz zdravice na kosilu v Karadjordjevu 1. januarja 1980

„Mi smo komunisti, ki se nikoli niso bali težav in ki so zmeraj, ko so bile težave največje, še bolj utrdili svojo enotnost. Po zaslugi te enotnosti misli in akcije bomo lahko tudi v prihodnje prav tako uspešno premagovali tudi vse nove težave, ki se bodo pojavljale na naši poti... Pogovarjali smo se o tem, kaj je bil tisti glavni kvas vseh naših zmag. Glavno je bilo to, da je komunistična partija lahko jugoslovansko ljudstvo popeljala v tak boj, kot je bil naš, v krvavi boj v vojni in v boj za izgradnjo dežele po osvoboditvi. Enotnost komunistov Jugoslavije in strnjjenost njihovih vrst, njihova enotnost misli in akcije, ki se je prenesla tudi na naše ljudstvo, ter doslednost nas vseh, tudi med vojno in po njej, pri dolžnostih, ki smo jih imeli in jih še imamo, so bili prvi vtisi tisti pomembni dejavniki, ki nam je omogočil zmage, ki smo jih dosegli skupaj z ljudstvom. Zato moramo danes, pa tudi v prihodnje, predvsem varovati to enotnost komunistov ter nenehno bedeti nad enotnostjo in bratstvom naših narodov, kajti to bo še nadalje vir vseh naših zmag. Če bo ta enotnost monolitna, kot je bila doslej, se nam tudi v prihodnje ni bati nikakršnih težav, niti neviht. Na tej poti, tovariši, moramo vztrajati — in jaz skupaj z vami, kakor mi dopuščajo moči“.

Iz odgovora na pozdrav Edvarda Kardelja, Beograd 24. maja 1962

„Politika neuvrščanja je trajna usmeritev SFRJ in naše zveze komunistov. V tem, ko aktivno sodelujejo v mednarodnem življenju, zlasti še v gibanju neuvrčenih, delavski razred, narodi in narodnosti Jugoslavije opravljajo svojo internacionalistično dolžnost do svetovne skupnosti in napredka človeštva. To smo v dejanjih ob vseh priložnostih tudi pokazali, v tem ko smo podpirali vse tiste, ki so se bojevali in se bojujejo za svobodo, neodvisnost in družbeni napredek nasploh...“

Govor na konferenci komunističnih in delavskih partij Evrope 29. in 30. junija 1976 v Berlinu

„Gibanje neuvrčenosti je preraslo v močan mednarodni dejavnik, ki neodvisno in samostojno določa svojo politiko ter stališča, in brez katerega ni več mogoče uspešno reševati svetovnih problemov...“

Referat na konferenci komunističnih in delavskih partij Evrope, junija 1976

„...Tisti, ki upajo, da nas bodo s klevetanjem in neresnicami prisilili, da bomo priznali, da resnica ni resnica, naj vedo, da se motijo. Ljubezen do resnice in pravičnosti je pri nas tista sila, ki nam ne dovoljuje, da bi bili ljudje brez hrbtenice...“

Ob novem letu 1949, Borba, 1. januar 1949

„Pred težavami ni umika. Kolikor več je težav, toliko morajo komunisti še hitreje naprej ter še odločneje premagovati tisto, kar se pojavlja na tej poti. Oportunizem in nebudnost sta naša sovražnika, tega pa pri komunistu ne sme biti.“

Trdno moramo vztrajati pri tistem, kar si postavimo za cilj. Sposobnost komunistov je tudi v tem, da premagajo protislovja, da ne jokajo pred problemi, ampak da se z njimi spopadejo. Jaz pa sem prepričan, da bodo v tem imeli podporo pri velikanski večini ljudstva.“

Govor političnemu aktivu Kosova in Metohije, Peć 28. marca 1967

Bile so tendence, da mora biti delavski razred povsem vklopljen v nacionalne okvire. Toda v Jugoslaviji je samo en delavski razred, delavski razred vse Jugoslavije. Ne mislim samo zato, ker je pomešan, ker v Srbiji, Sloveniji, Hrvaški in v drugih republikah delajo skupaj ljudje raznih narodnosti. Delavski razred je eden zaradi več razlogov, predvsem idejnih, in on v nobenem primeru ne more dovoliti, da bi ga preštevali, ko gre, na primer, za zaposlovanje. Z eno besedo želim reči, da mi delavskega razreda ne moremo deliti po republikah. On je jugoslovanski. Toda on je predvsem odločujoči dejavnik v svoji republiki in bi se moral kot tak vse bolj uveljavljati; on mora biti najpomembnejši dejavnik oblasti v republiki. Mi smo delavskemu razredu mnogo obljubljali, a malo od tega uresničili. Zato moramo odločneje uveljavljati ravno tiste amandmaje, ki se tičejo oblasti delavskega razreda.

Iz zaključne besede na 21. seji predsedstva CK ZKJ, 1971

Čeprav smo majhna država, smo z velikim duhom našega ljudstva v najbolj kritičnih trenutkih svoje zgodovine pokazali, da smo zmožni ubraniti svoje pridobitve. V boju proti komurkoli moremo ubraniti svojo neodvisnost. Pri tem pa moramo enotno gledati na to, kaj je najpomembnejše za vso skupnost — na bratstvo in enotnost. Samo tako smo lahko steber odpora proti poskusom od zunaj, da bi nas znotraj spodkopali.

Iz referata na 10. kongresu ZKJ, 1974

„O usodi sveta hoče še naprej odločati majhno število držav in njihovih blokov, čeprav se je ogromno povečalo število neodvisnih držav, osvobojenih predvsem v antikolonialni revoluciji, ki sodelujejo pri mednarodnih zadevah in reševanju problemov. Toda hotenja narodov in ljudi, da bi bili svobodni in neodvisni, da bi sami odločali o svoji usodi, da bi enakopravno sodelovali v mednarodnih zadevah, so nezadržna.“

Referat na 11. kongresu ZKJ

„Najdragocenejši kapital, ki ga ima na voljo komunistična partija, so njeni kadri. Da bi komunistična partija zares lahko izvajala misijo, ki ji jo je določila zgodovina, vlogo avantgarde delavskega razreda v boju za njegove pravice, v boju za boljšo in srečnejšo prihodnost vseh zatiranih, za napredek človeštva itd., mora v prvi vrsti posvečati največjo pozornost svojim kadrom. To je tembolj potrebno, ker sovražnik delavskega razreda razpolaga z orjaškimi sredstvi in grobo silo svojega aparata, temu pa se naša partija lahko upre z močjo svoje organizacije, močjo, ki je v disciplini, požrtvovalnosti ter predanosti njenih članov, v teoretični in politični izgrajenosti partijskih kadrov, enostnosti volje, monolitnosti komunistične partije, ki ni stranka navadnega, ampak novega tipa, zaradi česar se tudi imenuje avantgarda delavskega razreda. V tem je moč komunistične partije, zaradi tega je nepremagljiva. Biti član takšne partije, je največja čast za slehernega pravega delavskega borca in tega se mora zavedati vsak partijec.“

Proleter, maj 1939

„To sodišče ni pristojno, pristojno je samo sodišče partije. Priznam, da sem član ilegalne komunistične partije Jugoslavije, priznam, da sem delal pri širjenju komunističnih idej in propagiral komunizem ter govoril, kakšno krivico dela buržoazija delavstvu, vse to sem počel na konferencah in sejah ter v pogovorih s posamezniki. Ne morem povedati, kje so bile te konference. Vse to sem počel od tedaj, ko je bila komunistična partija leta 1921 razpuščena in je prešla iz legalnosti v ilegalno. Zakona o zaščiti države nisem bral, toda zavedal sem se, da sem se s svojim dejanjem pregrešil zoper ta zakon. Mislim, da so naravni zakoni višji kot tisti, ki jih ustvari kak razred, da bi z njimi zatiral drugega. Za svoje ideale sem pripravljen žrtvovati tudi svoje življenje.“

Izjava Josipa Broza na sodišču, na tako imenovanem „bombaškem procesu“, Zagreb, novembra 1928

Takole je ujela kamera našega mojstra Ugovška žalno svečanost v Reutdingenu v Nemčiji, kjer živi in dela mnogo naših rojakov.

Jubilej v Smreki

Delovna organizacija, ki je pred 25 leti pričela z obrtniškim delom, prerašča v serijsko proizvodnjo. Tako bi lahko strnili pregled ing. Karl Kopušar. Seveda gre le za nekakšno vodilo iz vsega, kar je bilo ing. Karl Kopušar. Seveda gre le za nekakšno vodilo iz vsega kar je bilo povedanega o nastajanju tega uspešnega kolektiva. Takrat so nekateri vlagali svoj denar v nabavo prepotrebne opreme! Prav vsi pa so delali s svojim orodjem, razumeli, zato so tudi uspeli. Danes so vzgledna delovna organizacija z mnogo mladimi ljudmi, ki pa niso pozabili na tiste prve, ki so podjetje ustanovili. Na seji so jim podelili priznanja, tako pa tudi tistim delovnim organizacijam, ki z njimi že dolgo poslujejo. Nagrade so podelili tudi delavcem za

njihovo zvestobo kolektivu. K jubileju jim je čestital najprej podpredsednik IS SO Mozirje Franc Miklavc, nato pa je izrekel besede priznanja za dobro sodelovanje še predsednik skupščine KS Gornji grad dr. Aci Urlep. Takrat, pred 25 leti niso slutili tesarji in mizarji, ki so se vključili v obnovi porušene domovine, kako pomembna bo postala delovna organizacija, ki so jo s svojim delom snovali. Od tedaj 40 zaposlenih je sedaj število delavcev Smreke naraslo na preko 200. Vključujejo se v mednarodno delitev dela in pomenijo za kraj, kjer delajo izredno družbeno-ekonomsko ogroditve.

Svečana seja delavskega sveta je v svojem bistvu poudarila stabilizacijska prizadevanja kolektiva in nakazala smelo pot bodočih delovnih naporov.

Urednikova beseda

Ko nas je dosegla vest o največji izgubi vseh časov, smo takoj pripravili posebno številko našega glasila. Bila je narejena v posebnih prilikah. Tiskarne niso zmogle vsega, pa smo vsebino razmnožili kar doma. Naši bralci so razumeli, da je bil namen opozoriti na nekatere okoliščine v naši občini. Vse ostalo so občani že zvedeli iz javnih sredstev obveščanja, ki so se vsestransko potrudila. V pričujoči številki smo sklenili posvetiti pretežno vsebino našemu Titu. Dopisniki z nekaterih krajev so dojeli vrednost vesti iz krajevnih skupnosti in kolektivov. Vsega pa žal ni bilo mogoče objaviti, ker smo s prostorom omejeni. Hvala našim bralcem za sodelovanje. Posebej pa velja zahvala vsem, ki ste se odzvali in poslali primerke partizanske lirike. V prihodnji številki bomo še objavili spomine na Tita. Prvi bo sestavek iz spominov Jožeta Celinška, ko je kot častnik služil v predsednikovi rezidenci na Brionih. Če se kdo še spominja srečanja s Titom, naj to sporoči. Prav tako še naprej prosimo bralce za sodelovanje pri zbiranju gradiva o naših šegah in običajih in pri objavljanju partizanskih pesmi, ki so nastale na našem območju.

Ogroženost čebel v naši občini

Sigurno je že marsikateri občan naše občine seznanjen o nevarni zajedalski bolezni čebel „VARO-OZI“, ki se je v zadnjih dveh letih močno razširila in ogrozila obstoj čebelarstev v Jugoslaviji. Bolezen povzroča zajedavec iz vrste klopot, katerega je težko ali praktično nemogoče popolnoma zatreti s sedaj razpoložljivimi sredstvi. Okužba naših čebel v občini s tem zajedalcem, pomeni siguren propad večine čebeljih družin v ekstenzivnih čebelarstvih.

V ta namen je Izvršni svet SO Mozirje v mesecu februarju sprejel Odredbo o obveznem prijavljanju čebelarjenja na območju občine Mozirje, ki je bila objavljena v Uradnem listu SRS, št. 5/80 z dne 29. 2. 1980.

Odredba zavezuje čebelarje, da v roku 30 dni od objave odredbe v Uradnem listu prijavijo čebelarjenje v občini Mozirje. Obvezuje jih tudi, da javijo vsako spremembo v zvezi s čebelarjenjem, to je nabavo čebel, prevoz na pašo, povratek s pašo, spremembo stojišča in pogin čebeljih družin. Te spremembe mora čebelar javiti takoj. Rok 30 dni, ki je določen v Odredbi, pomeni samo rok v katerem se morajo pričeti izvajati določila odredbe.

Prijavo čebelarjenja se opravi pri administrativni inšpekcijski službi SO Mozirje v sobi št. 32/II na posebnem obrazcu. Za organizirane čebelarje opravi popis čebelarska družina. Prijava je takse prosta.

Odredbo pa morajo spoštovati tudi čebelarji, ki niso občani naše občine ter k nam pripeljejo svoje čebele na pašo.

Nevarnost prenosa čebeljih boleznih pa je s temi prevozi na pašo veliko večja, posebno takrat kadar gre za prevoz čebel, ki niso bile predhodno veterinarsko pregledane ter lastnik zanje nima ustreznega veljavnega zdravstvenega spričevala. V mnogih primerih pa je ravno bolezensko stanje pri njihovih čebelah vzrok, da poskušajo ostati na pašnem področju anonimni.

Pravica in dolžnost slehernega občana je, da deluje in ukrepa v smislu samozaščite ter s tem, ko prijavi vsak dovoz ali namestitev čebel na svojo parcelo veterinarski službi ali inšpekciji, zaščiti v prvi vrsti sebe in interese ožje in širše skupnosti.

VETERINARSKI
INŠPEKTOR
EDVARD ŠRIBAR dipl. vet.

NOVICE

„Savinjske novice“ izhajajo mesečno — Izdaja SO in delovne organizacije občine Mozirje — Urejuje uredniški odbor — Glavni in odgovorni urednik Aleksander Videčnik — Tehnični urednik Niko Kupec — Uredništvo in uprava: Mozirje 175, telefon: (063) 830-017 — Žiro račun pri SDK ekspozitura Mozirje številka 5076-637-56 — Savinjske novice, glasilo SO Mozirje — Rokopise, objave in oglase za vsako številko sprejemamo do 20. v mesecu — Stavek, filmi in prelom ČZP Dolenjski list Novo mesto — Tisk na rotaciji Ljudske pravice v Ljubljani — Po mnenju IS SRS, Sekretariata za informacije (št. 421 1 72 z dne 9. maja 1973) je časopis oproščen davka na promet proizvodov.